УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!

СІЧЕНЬ
2014
№ 1 (252)

МОЄ РІЗДВЯНЕ ДИВО
20 СТОР.

СВЯТА ВЕЧЕРЯ В КАТОЛИЦЬКІЙ СІМ'Ї
22 СТОР.

РІЗДВЯНІ ВІНШУВАННЯ
33 СТОР.

БОРОТЬБА ЗА ЛЕГАЛІЗАЦІЮ УГКЦ

1989 р.

Іван Гель добивався легалізації катакомбної Церкви: під його керівництвом створений у 1987 році Комітет захисту Української Греко-Католицької Церкви зібрав 120 тисяч підписів. Разом із іншими активістами цього руху проводив пікети у Москві на Арбаті, біля урядових установ Києва.

Ірина Сеґерська

17 вересня 1989 року біля Собору Святого Юра у Львові зібралося чверть мільйона тисяч мирян. І вже за два місяці – 20 листопада 1989 року – Церква офіційно виходить з підпілля.

Пан Іван Гель на аудієнції з Папою Іваном Павлом II. 1990 р., Ватикан

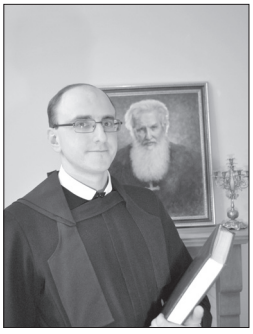

о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ
головний редактор

ПРИЙДІМО, ПОКЛОНІМОСЬ...

Христос Рождається! Дорогі наші читачі! Знову святкуємо цю надзвичайну для всіх людей і для кожного з нас зокрема подію – прихід у світ Божого Сина. Знову звучать радісні коляди, лунають щирі віншування. Знову витає між нами дух цього великого родинного свята.

Сьогодні знову, дорогі брати і сестри, Господь запрошує нас у тишу вифлеємської ночі до убогих ясел. Бо ж для того стає немовлям Предвічний Бог, щоб ми могли наблизитись до Нього. Приходить до нас, щоб ми могли прийти до Нього.

Тож прийдімо!

Прийдімо, злучімось у радості з Марією і Йосифом, учімося від них радіти Господом навіть серед найнужденніших обставин нашого життя, учімося приймати ці обставини без нарікань і розчарувань, учімося розпізнавати у найменшому великий задум Божий.

Прийдімо, прислухаймося до ангельського співу. Це ж сповіщення миру для нас – людей доброї волі. Бо ж маємо добру волю жити по-божому, долати труднощі, перемагати спокуси, поборювати зло добром, любити Господа та ближнього.

Прийдімо, пригляньмося до блиску ясної зорі, яка провадить до Христа. І пам'ятаймо, що Господь завжди посилає нам зорі-дороговкази, щоб у життєвій мандрівці ми не збилися з правдивої дороги. Надіймося на Нього, бо Він чуває над нами.

Прийдімо, завітаймо до Христа разом з пастухами, залишімо хоч ненадовго «отари» наших клопотів і турбот, щоб прийти поклонитись Господеві. Принесімо Йому у простоті свого серця вдячність і любов.

Прийдімо, подаруймо Богові враз із царями те найкраще, що маємо у царствах своїх душ. Поклонімося Йому – нашому Цареві. Прославляймо Його, бо безмежно гідний похвали. Впізнаваймо Його у кожній людині, як впізнали царі безмежного Бога у малій Дитині. Будьмо готові обдарувати Його щедро у кожному, хто потребуватиме нашої допомоги. Хай не лякають нас негаразди і труднощі, як не злякалися довгої і незнаної дороги царі.

Прийдімо, припадьмо духом до ясел, де лежить Незбагненний Бог – мале Дитятко. І нехай наповнить нас радість, і нехай ця радість буде повна, бо задля нашого спасіння Бог Предвічний народився!

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ с. 6

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛЮТИЙ с. 7

ПОКРОВИТЕЛЬ – АПОСТОЛ ТИМОТЕЙ, с. 9

РІЗДВЯНЕ ПРИВІТАННЯ ПРОТОІГУМЕНА О. ПАНТЕЛЕЙМОНА САЛАМАХИ, ЧСВВ с. 10

ЄВАНГЕЛЬСЬКІ РОЗДУМИ с. 12

СВЯТКУЄМО РІЗДВО: ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ РОДИНИ с. 14

УКРАЇНСЬКИЙ СВЯТВЕЧІР с. 16

МОЄ РІЗДВЯНЕ ДИВО с. 20

СВЯТА ВЕЧЕРЯ В КАТОЛИЦЬКІЙ СІМ'Ї с. 22

ОТЕЦЬ ІЛАРІОН ЯКІВ КОЛОДІЙ, ЧСВВ с. 23

ПАМ'ЯТЬ ПРО МУЧЕНИКІВ ТА ІСПОВІДНИКІВ ВІРИ – ОСНОВА РОЗКВІТУ ЦЕРКВИ с. 27

ПАПІ ФРАНЦИСКУ ВИПОВНИЛОСЯ 77 РОКІВ с. 30

КАРДИНАЛ КОХ ПЕРЕКАЗАВ ПЕТЕРБУРЖЦЯМ ЛИСТ ВІД ПАПИ с. 30

В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКІЙ МІСЬКІЙ ДИТЯЧІЙ КЛІНІЧНІЙ ЛІКАРНІ ВІДКРИЛИ «ВІКНО ЖИТТЯ» с. 30

ВЧЕННЯ ХРИСТА І ЦЕРКВИ ЩОДО НЕРОЗРИВНОСТІ ПОДРУЖЖЯ НЕ ПІДЛЯГАЄ ОБГОВОРЕННЮ с. 31

МІСІОНАР

ЄВРОПАРЛАМЕНТ: АБОРТ НЕ Є ПРАВОМ ЛЮДИНИ с. 31

2014 РІК В УГКЦ БУДЕ ПРИСВЯЧЕНИЙ АНДРЕЄВІ ШЕПТИЦЬКОМУ с. 31

ПОКЛИКАННЯ СЕРЦЯ В «НОВЕ ЖИТТЯ» с. 32

СЯЙВО РІЗДВЯНОЇ ЗОРІ с. 33

РІЗДВЯНІ ВІНШУВАННЯ с. 34

ВІНШУВАННЯ НА СТАРИЙ НОВИЙ РІК с. 34

“ТРИ КЛЮЧІ” ПЕТРА ШКРАБ’ЮКА с. 35

ШЛЯХИ ГОСПОДНІ... с. 37

НЕВТІШНІ ПЛОДИ с. 42

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС с. 48

КРОСВОРД «НОВОРІЧНИЙ» с. 50

с. 27

Головний редактор:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Заступник Головного редактора
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Севастіян БОНДАРЕНКО, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
о. Віктор КВАСНІЙ, ЧСВВ

Коректура:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Дизайн та комп’ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
«Місіонар», вул. Б. Хмельницького, 36,
м. Львів, 79019
тел/факс: 272-46-94
e-mail: misionar@ukr.net
Наша інтернет-сторінка:
www.misionar.info

Підписано до друку 25.12.2013 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5500 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2013

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

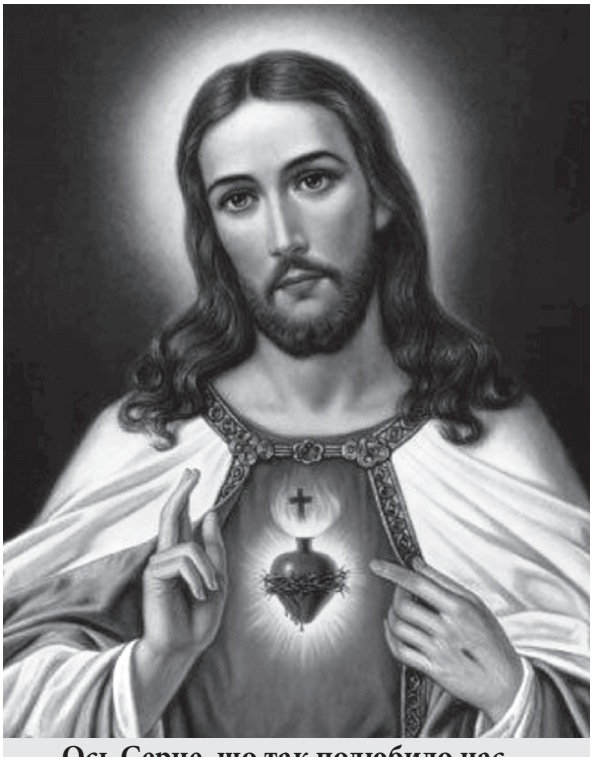

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на січень

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб підтримувався належний економічний розвиток, при якому буде високо цінуватися гідність всіх людей і народів.

МІСІЙНИЙ: Щоб християни різних конфесій могли йти до єдності, якої прагне Христос.

МІСЦЕВИЙ: Щоб вірні України плекали здорові релігійні та народні традиції, передаючи їх молодшим поколінням.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на лютий

Підготував о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Загальний: Щоб мудрість і досвід похилих віком людей визнавали у Церкві.

Як правило, у старших людей є досвід і мудрість, яких вони набули, набивши на лобі не одну і не дві ґулі, але, на жаль, як вважає Папа Франциск, сучасна культура викидає на смітник і старших, і молодь. «Сьогодні у світі формується ціле покоління молодих людей, яких у Європі дехто вже назвав «втраченим поколінням». Молоді люди не можуть інтегруватися в спільноту того суспільства, в якому вони живуть. Мовляв, у них немає такої потреби. Зокрема, в Латинській Америці цілі покоління не можуть знайти роботу. А друга група людей мусить викидати на смітник старших, які сповнені мудрістю життєвого досвіду. Тоді цікаво виходить: одних не пускають у суспільство, а інших передчасно видаляють із нього і ставлять на них хрест…» Але Церква завжди захищає незмінні сімейні цінності та людські вартості. У християнстві має мати силу сивий волос…За словами Папи, саме віруюча людина має здатність гуманізувати сучасне технологічне суспільство і протистояти «культурі відкинення». Молодій людині часто здається, що їй не потрібно поради старших. Проте саме сила молоді й мудрість старших – два крила, на яких можна будувати християнську культуру, – вважає Блаженніший Святослав Шевчук. Молоді люди зазвичай летять у світ ще довірливо і невпевнено, тому старші, як і належить, хочуть їх оберігати, а молоді навпаки – втікають від опіки. Але попри все, кожній людині хочеться бути щасливою, реалізованою, а для цього потрібно прислухатися до старших, щоб уміти змінювати гнів на милість, пробачати і по-іншому дивитися на ті обставини, в яких вона опинилась. Людині постійно потрібно вчитись жити поміж ближніх, вдосконалювати свій характер, плекати паростки любові і доброти. І це стосується як молодих, так і старших. А все це закладається у домашній церкві, там де є родина: батько, мати, дочка, син. Що закладуть батьки у серце і душу дитини, такою вона і піде у білий світ. А світ наш складний і багатогранний, у ньому нелегко знайти свою стежину, щоб прожити життя в гармонії з природою і людьми, щоб виконати головну місію, з якою людина прийшла на землю, – бути завжди Людиною. ■

Місійний: Щоб священики ченці і миряни великодушно співпрацювали в місії євангелізації.

Кожний віруючий, хто ще не на небі, має турбуватися про долю кожного грішника, який ще не в пеклі чи в чистилищі. В Євангелії від Марка є один з найкращих уривків Писання: *«Ідіть по всьому світу і проповідуйте Євангелію всякому створінню»*. Ми маємо ці слова не тільки читати, слухати, але і виконувати. Як нам збагнути, кому і коли говорити? Біблія каже, що ми маємо розповідати про Бога всякій людині. Не всім і не завжди успішно, але завжди і всім. Кожна зустріч з будь-якою людиною не є випадковістю. Але Бог хоче, щоб ми розповідали людям про Христа, щоб робили це ввічливо, з любов'ю і милосердям, а наслідок нашої проповіді, свідчення – справа Бога. Не можна бути нетактовним,

ображати людину – це гріх. Потрібно лагідно стукати до серця, презентуючи Бога. Слухаючи Боже Слово, маємо намагатися розповісти Добру новину кожній людині – відмова є гріхом. Яка радість охоплює душу християнина, коли приводиш людину до покаяння і переміни життя. Не має більшого трепету душі, ніж бачити переміну в житті людини. Це краще, ніж усі прощі світу разом зібрані, – вважає отець Михайло Будник. Павло і Сила співали вночі, їхній спів став проповіддю, тієї ночі вони спасли тюремного сторожа, а потім його сім'ю. В день П'ятидесятниці, коли проповідували апостоли, три тисячі людей запитали: «Що нам робити?» – І три тисячі покаялися в той день. Ми часто так багато часу, енергії, коштів витрачаємо на справи і заходи, які не приводять до Бога ні одної душі. Ніяка інша праця гідністю не зрівняється із спасінням душ. Нехай це нас заохочує іти і проповідувати спасіння всім людям. Кожна грань нашого життя викривлена і збочена, усюди панує гріх. Нехай це спонукає нас ділитися Доброю Новиною, ставати до бою за порятунок душ. Реальність пекла теж є мотивом для нашої благовісті, згадаймо притчу про багача і Лазаря. Якби ми побули кілька хвилин там, ми б вилікувались від байдужості… Серце, що бажає спасіння людей, не бможе бути бездіяльним. Заради послуху Богу, який сказав: «Ідіть!» – нам потрібно вийти зі свого комфорту і ввійти до дому грішника, якого всі стороняться, сісти з ним за стіл і почати нове життя з молитви: «Отче наш…» ■

Місцевий: Щоб державна влада в Україні здійснювала реальні кроки для подолання безробіття та зменшення соціальної нерівності.

Якщо вірити міністру соціальної політики нашої держави, то рівень безробіття у нас нижчий ніж у країнах ЄС. Діючий президент каже, що за останні три роки було прийнято сучасну соціальну законодавчу базу. «Завдяки новому закону про зайнятість запущено додаткові механізми створення робочих місць, забезпечено роботою найбільш вразливі на ринку праці категорії громадян». Хотілося б вірити… Зараз ми перебуваємо за порозі підписання асоціації з ЄС, і все вирішує Євромайдан… Росія пророкує нам жахливе безробіття, а у європейців створюється враження, що Україна хоче отримати від Європи дешеві кредити, безвізовий в'їзд і захист свого бізнесу. І знову Україна «зависає» у повітрі… Але поза всяким сумнівом, щоб осягнути добробут людей потрібно глянути на соціальну нерівність. У всі часи вона проявлялася у вигляді насильства, утиску прав людини та інших дій. Сьогодні це так явно, як раніше, не відбувається, та все ж існує.

Якщо повернутись в історію, ще у древній Русі існував поділ людей на певні прошарки суспільства (дворяни, князі, поміщики, селяни і т. д.). Кожна з цих груп перебувала на конкретній сходинці соціальної драбини і мала свої права й обов'язки. Соціальна нерівність – це різний рівень доступності, близькості до таких соціальних благ, як гроші, престиж, влада. Кожне суспільство прагне до досягнення рівності на всіх рівнях, що означає рівні можливості для всіх людей незалежно від їхньої статі, віку, національності та інших ознак. Однак досягти цього неможливо з різних причин. Насамперед це нерівний розподіл матеріальних благ і можливостей. Здебільшого це обумовлено неоднорідністю праці. Виконуючи різну за своєю значимістю роботу і по-різному задовольняючи потреби суспільства, люди отримують неоднакову оцінку своєї праці. Саме це і можна назвати основною причиною соціальної нерівності.

Спадкування певних прав і привілеїв є наступною причиною нерівного розподілу благ і можливостей. Часом саме тому люди з високими здібностями і хорошою освітою не завжди мають можливість отримати хорошу роботу, зайняти певну посаду з відповідною до їх інтелектуального рівня платнею. Тут виділяють дві початкові причини соціальної нерівності. Одна з них – це рівень доступності якісної освіти для різних верств населення. Друга причина – неоднакові можливості при однаковому рівні підготовки. Причини поділу суспільства і ознаки, за якими він відбувається, можуть бути різними. Критерії бувають як об'єктивні, так і суб'єктивні. У сучасному суспільстві ними є професія, рівень доходу, займана посада, участь у владі, освіта, наявність власності і деякі інші ознаки. Соціальна нерівність породжує поділ на класи. Якщо в суспільстві переважає середній клас, то можна вважати його стабільним, з низьким рівнем соціальної нерівності. У будь-якому суспільстві, зрештою, хтось має здійснювати контроль над розподілом ресурсів і благ – і це ключове завдання. Інколи воно стає більш бажаним, ніж володіння самими матеріальними благами. З'являється категорія чиновників з великими можливостями. І останній фактор – це сама людина і особливості її характеру. Це ядро, причина і наслідок всього, що відбувається в державі. Наскільки моральні чесноти присутні у природі тієї чи іншої людини, від якої залежить доля інших, настільки держава матиме добробут і процвітання. Антон Чехов писав, що в людині має бути все прекрасним: і обличчя, і одяг, і душа, і думки. І біда, страждання багатьох людей полягає в тім, що вони часто дбають про красу чогось одного, здебільшого тлінного, а вічним нехтують, або вже пригадують про нього перед смертю, а Господь бажає щастя людині, чекає і хоче, щоб зберігалися і образ, і подоба протягом всієї життєвої мандрівки. ■

Покровитель – АПОСТОЛ ТИМОТЕЙ,

день в календарі – 4 лютого

Святий Тимотей походив з міста Лістри, що в Малій Азії. Коли св. Павло повертався зі Собору, який відбувався 50 року в Єрусалимі, то взяв зі собою Тимотея, з яким подався у далекі місійні подорожі. Тимотей був найкращим учнем і найвірнішим духовним сином св. Павла в його апостольській праці і разом з ним пройшов Малу Азію, Македонію і Грецію.

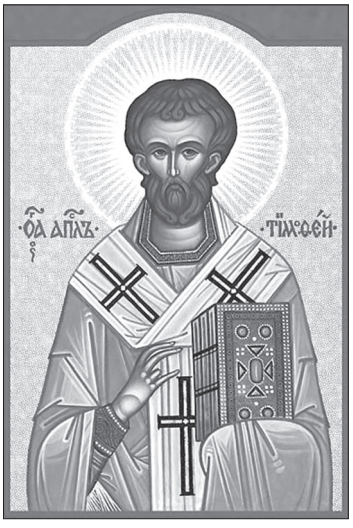

Усі чесноти св. Павла відбилися в Тимотеєві, наче у дзеркалі. З Рима св. Павло написав до нього два листи-послання. Тимотей був єпископом міста Ефеса, що у Малій Азії, і довгі роки управляв Ефеською Церквою. Він загинув мученицькою смертю від рук поган 97 року. Його мощі, при яких діялися численні чуда, в 356 році урочисто перенесли до Царгорода і поклали в церкві Святих Апостолів. ■

РІЗДВЯНЕ ПРИВІТАННЯ

ПРОТОІГУМЕНА О. ПАНТЕЛЕЙМОНА САЛАМАХИ, ЧСВВ

Христос раждається! –
Славімо його!

Дорогі сестри і браття у Христі, високопреподобні отці і браття!

Цьогорічне Різдво Христове ми зустрічаємо в непростій політичній і суспільній ситуації, відголоски якої ще довго відлунюватимуть в розумі й серцях християн. Та різдвяна зірка, яка знову заблиснула на небосхилі, нагадуючи про народження Спасителя світу, освітлює нам шлях навернення, пізнання правди і майбутньої тривалої й важкої духовної праці. Ангели з'явилися простим пастирям в околиці Вифлеєма і сповістили, що нам народився Спаситель, і ось нам знак: знайдемо його, покладеного в яслах (пор. Лк. 2,8–14). Господь Бог, приходячи до людей, розділяє з ними їхню долю: народжується як дитина, щоб разом з нами долати труднощі щоденного життя, пізнавати світ і відкрити людству любов Божу і Його вічне Спасіння.

У дні, коли святкуємо Різдво Христове, звертаємо увагу на те, що відбувається в нашому серці. Ми віримо, що саме внутрішня свобода приведе до перемоги світла над темрявою. І саме тому навернення серця – найголовніше завдання, яке стоїть перед кожним християнином. І це навернення полягає в тому, щоб виділити насамперед досить часу для спілкування із Богом, відкрити свій слух і серце на Слово Боже, захопитись Ним, щоби слова Христові стали нашими словами і переконаннями. Це провадить до правдивої свободи, передовсім внутрішньої, а затим і зовнішньої: «Пізнаєте правду – і правда визволить вас» (Йо. 8,32). Новонароджений Христос спонукає нас дивитися у перспективу і, подібно як Він сам протягом тривалого часу готувався до прилюдного виступу, виділити багато часу і докласти зусиль, щоби звернутися до власного сумління для тривалого труду над своєю душею. Ми знаємо, що перемога – не тільки один момент, вона означає тривалу працю над закріпленням і поглибленням досягнень, а також розумінням їх цінності, тобто перемагати – це тривало світити згідно із словом: «Так нехай світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на небі» (Мт. 5,16). Окрім пильного читання і вивчення Святого Писання та науки Церкви, необхідно звернути увагу на оновлення щоденного іспиту сумління, заглиблення у Боже життя через медитацію, розважання, щире відкриття серця перед Всевишнім у молитві.

Заклик ангела: «Слава на висотах Богу, на землі мир людям доброї волі» нагадує нам про потребу внутрішнього глибокого миру, що є запорукою правдивого, звершеного людського життя, яке відкриває шлях до вічного спасіння. Нехай новонароджений Спаситель подасть мир, спокій кожній людині, кожній сім'ї в Україні, щоб разом із Марією-Богородицею ми могли у своєму серці зберігати все, що було сказано про Ісуса (пор. Лк. 2,51), і так, несучи мир у світ, стати бездоганними і щирими, непорочними дітьми Божими серед лукавого і розбещеного світу, немов світила у світі (пор. Флп. 2,15), поступово і цілеспрямовано, сміливо й завзято будуючи справедливе, праведне християнське суспільство. ■

Христос раждається! –
Славімо Його!

ЄВАНГЕЛЬСЬКІ РОЗДУМИ

Родовід Ісуса (Мт. 1, 1-25)

о. Йосафат ВОРОЦЯНКА, ЧСВВ

Дорогі у Христі! Відкриваємо у нашому часописі нову постійну рубрику під назвою «Євангельські роздуми» для всіх, хто хоче пізнавати слово Євангелія, його краще розуміти та ним жити. У кожному номері «Місіонаря» ви матимете змогу роздумувати над окремим уривком Євангелія. Увесь 2014 рік буде присвячений роздумам над Євангелієм першої неділі місяця. Дозвольте Ісусові промовити до вас!

1. РІД

У першу неділю січня пропоную роздумати над євангельським уривком, що в Святому Письмі зветься «Родовід Ісуса Христа». Отже, тут маємо певну науку про сім'ю Ісуса Христа. Месія належав до царського роду. Його Мати та опікун походять з покоління Давида. Цар Давид спочатку був звичайнісіньким пастухом і вже пізніше через помазання Боже став царем.

У Біблії слово «рід» окреслює низку поколінь, які змінюють одне одного, але мають спільне походження. Тобто рід – це певна кількість кровноспоріднених осіб, які проживають в різному часі та в різних місцевостях. Також в Біблії словами рід, родоводи підкреслюється солідарність людей у благословенні. Саме через це в Матеєвому родоводі Ісуса включене ім'я Авраама. Авраам є батьком тих, хто увірував. Ісуса називають сином Авраама. Іншими словами Ісус є той, котрого патріарх хотів бачити, однак не бачив, але вірував в те що Він прийде у свій час, появиться світові.

Сьогодні дуже модно досліджувати свою генеалогію, своє походження. З якого роду походять мій батько чи мати, дідусь чи бабуся, яке становище у суспільстві займали наші пращури. Можливо, належали до якогось княжого, королівського чи дворянського роду. Якщо вже дослідили, що в нашому роді була якась поважна особа, то нашій радості немає меж. Ми тішимося, часто наголошуємо на прізвищі, що надає нам певну історичну чи суспільну перевагу над іншими людьми.

Найважливіше, що маємо усвідомити собі: ми є християни. Цей рід є набагато поважнішим і ціннішим, ніж інші роди. Бути християнином означає бути теж Царського роду, який бере свій початок і основу на Небесах, де перебуває сам Христос-Цар. Тому, пам'ятаймо: наше коріння в землі, наше гілля у Небі.

2. ХРИСТОС - ПОМАЗАНИК

Про Ісуса Христа в цьому переліку поколінь ідеться наприкінці. Христос з грецької мови перекладається так само, як і Месія з давньоєврейської, тобто, Помазаник. Через помазання в Старому Завіті передавали владу царя, первосвященика, пророка. Ісус Христос, будучи помазаником Божим, є Царем всього земного і небесного. Тобто Син Божий і Син Марії є Володарем усього матеріального і нематеріального, того, що можемо побачити, відчути, і того, чого не можемо осягнути навіть своїм людським розумом. Будучи ще перед сотворенням світу з Отцем в Небі, Він вже був Паном і Володарем усієї Вселеної.

Цікаво, що починається родовід Ісуса з того, що Його названо сином Давида, але Христос не зустрічався з ним особисто, адже останній жив за багато століть раніше. Закінчується він теж Ісусом, що зветься Христом. Цар Давид був помазаний на своє царювання

Богом, а Ісус Христос є Помазаником, а одночасно і Тим, хто помазує на царювання. Всяке царювання чи панування починається у Христі і завершується теж у Ньому. Хто має владу наділяти повноваженнями, надавати можливість володарювати, як не сам Володар?

Ми є християнами. Ми теж є помазаниками Божими. Вже від створення світу Бог наділив людину повноваженнями володарювати над земними звірами, птицями небесними, над рослинністю. Тобто ми також у певний спосіб маємо владу царювати, але не таку владу, яку має сам Бог. Перед його володарством ми повинні упокоритися, схилити голови, тому що він Цар над Царями.

Те, що ми є царями, найперше означає, що ми повинні цілковито й безумовно володіти собою, своїми пристрастями, що ми не повинні бути рабами загальноприйнятих поглядів чи моди, якихось речей чи сотворінь. Ми повинні приймати рішення, відчуваючи власну відповідальність перед Богом, який як Цар є паном кожного з нас.

3.

Ще хотілося б зосередити увагу над однією особою, а зокрема над постаттю святого Йосифа. Євангелист Матей називає його праведним. Що ж означає бути праведним? Праведність – це така постава людини, яка передбачає, що вона має іти шляхом Заповідей Божих, притримуватися їх, і таким чином жити діяльною вірою в Господа Бога.

Праведність Йосифа Обручника полягала у тому, що він, знаючи про вагітність Марії і будучи переконаним у її чесності, не хотів видати її суворому законові, що передбачав у таких випадках кару смерті, але мав намір відпустити її. Людина, яка добре знає заповіді і дотримується їх, живе безпосередньо Богом. Власне, таким життям жив праведний Йосиф. Він не жив літерою закону, але Духом Божим. Цей Дух спонукав Його до милосердя і любові, спонукав до того, чим є сам Бог. Тому праведність – це не артистизм, коли вдягаємо якусь маску (зокрема, маску побожності) й так живемо. Праведність – це щось глибинне. Те, що перебуває в глибинах людського єства, людської сутності і проявляється назовні.

Праведність Авраама полягала у його довір'ї Божому слову. Він повірив у те, що мав стати батьком багатьох народів. Послухав наказу Божого і виконав Його. Саме це було зараховано йому за праведність. Слухати слово Боже і зберігати Його в своєму серці є найбільшою праведністю.

Бути праведним – це бути особою свого часу, знати своє правдиве походження й жити тим духом, яким жили наші прадіди-християни. Праведність є своєрідним помазанням Божим на досконале життя. Сам Господь помазує нас своїм Духом для повноти життя у щасті і радості.

Тож молімося: «Господи Ісусе Христе! Маленьке Дитятко, що повсякчас народжуєшся на престолах усього світу! Царю Вселенної! Ти Сотворитель усього, а у Різдві приймаєш природу свого створіння. Віримо і визнаємо, що ти Бог над богами і, крім Тебе, не має інших богів. Ми є підданими Твого царства, хоча Ти називаєш нас своїми братами і сестрами. Дякуємо Тобі за дар сотворення і відкуплення людського роду. Дякуємо за те, що повсякчас перебуваєш з нами, покріпляєш нас і підтримуєш усе довкола. Дякуємо, що знову і знову народжуєшся в наших серцях і відроджуєш їх у любові. Дай нам ласку бути гідними твого помазання. Хай ідемо у цьому житті стежками твоїх навчань і особистого свідчення. Освітлюй наш шлях, подібно як освітив блиском вифлеємської зорі путь мудрецям до своєї стаєнки, в якій прийшов на цей світ. Хай у нас постійно жевріє вогонь любові і милосердя. Навчи нас справжньої праведності й покори, що буде засвідченням Твого перебування у світі. Будь прославлений усіма створіннями, небесними і земними, нині, завжди і на віки вічні. Амінь». ■

СВЯТКУЄМО РІЗДВО: ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ РОДИНИ

Арина ВОВК

Католики святкують Різдво 25 грудня, як і більшість християн в Європі. Щоправда, одні святкують народження Христа за юліанським, інші – за григоріанським календарем. Розбіжності календарів спричиняють різні дати святкувань, але сутність і дух Різдва залишаються завжди незмінними.

Впродовж історії християни східного і західного обрядів, які належали до різних національностей, в Україні обмінювалися своїми звичаями. Деякі так увійшли в наше святкування, що сьогодні католик латинського обряду в Україні не уявляє собі Різдва без куті, як і важко уявити Різдво в домівках християн східного обряду без ялинки. Отже, найважливішою особливістю святкування Різдва для католиків латинського обряду в Україні є те, що, порівняно з католиками інших країн, наші вірні збагачені тією культурною і релігійною спадщиною, яка впродовж віків випрацювана українським народом разом з християнами різних конфесій, обрядів, національностей. Усі звичаї можна спостерігати й на Буковині – краї, який завжди був толерантним до інших культур.

Моя бабуся родом з Герцаївського району, де завжди святкували Різдво 25 грудня за новим стилем календаря. – Тому я з бабусею і мамою звикла святкувати Різдво 25 грудня, як і весь Герцаївський район. А 7 січня Різдво святкує моя бабуся зі Львова. Святкувати Різдво двічі – це для мене данина пам'яті дитячим рокам, коли радісно було відзначати якомога більше свят. Щодо традицій, то вони майже не відрізняються. Так само усі сідають за стіл, ставлять на стіл 12 пісних страв. Піст триває 40 днів. Різниця – в процесі підготовки до свята. Наприклад, у Герцаївському районі священик вдень 24 січня ходить по хатах і святить їжу, яку будуть споживати увечері. А в бабусі на Львівщині трішки інакше все відбувалося: приходив церковний хор увечері, вже після того, як встали з-за столу всі після Святої Вечері; хор обходив всіх у селі господарів, колядували і всім бажали щастя. Усі виходили з хат і приєднувалися до хору. Тож той, хто жив на околиці села, міг побачити у своєму дворі майже всіх односельців. А от у Герці колядують лише діти. Традиція залишати вільне місце за столом та прибори для духів померлих предків є і там, і там. Єдина цікава відмінність, що я не спостерігала тут, але яка є у бабусі на

Львівщині: коли збирається брудний посуд – виделки, ложки, ножі – їх зв'язують всі докупи, аби череда вкупі трималася».

Вечір 24 грудня не схожий на інші: він має винятково піднесений характер. Цього вечора вся родина намагається зібратися за столом на святковій вечері. «Вігілія» з латинської означає очікування. На українських землях традиційною різдвяною стравою стала кутя – варена пшениця з медом. Пшениця є символом вічності, бо її зерно щороку оживає. А мед – символ вічного щастя святих у небі. Деякі автори вважають, що кутя – це залишок давніх братолюбних столів, які влаштовували у дні смерті мучеників або померлих. Кожний регіон, навіть кожний дім мають свої рецепти приготування куті. Крім того, на столі з'являється багата вечеря, що традиційно складається з 12 страв. Це символ 12 місяців минулого року, за котрі ми складаємо Богові подяку, та 12 місяців майбутнього року, які ми віддаємо у руки Христа з проханням про благословення. Римо-католицька церква не наказує, щоб вечеря була пісна, проте ця традиція на наших землях вже віками вписана у Святвечір, тому варто було б її зберігати.

Оскільки в подіях Різдва Христового свою роль відіграли тварини (Ісус народився у хліві серед худоби), у вігілійну вечерю вся домашня худоба також отримує вдосталь запашної їжі. Так радість Христового Різдва поширюється на всю природу.

Існує й обряд ламання облатки. Облатка (польською мовою – «оплатек») – це прісний хліб, яким під час вігілійної вечері діляться її учасники. Відбувається це таким чином: з появою вечірньої зірки вся родина збирається довкола святкового столу; при світлі свічок усі співають якусь колядку, потім моляться перед їжею і голова родини складає усім святкові побажання. Після цього члени родини складають побажання один одному. При тім один в одного відломлюють шматочок облатки. Взаємне ділення хлібом є виразом примирення та любові. За святковим столом залишається одне вільне місце. На тарілку кладуть облатку. У цьому жесті можна побачити зв'язок з очікуванням Месії під час пасхального седеру у юдеїв. Кожний дім повинен бути готовим прийняти Месію до себе. Ми, християни, також очікуємо Христа, його славного повернення. Сьогодні Він може прислати своїх посланців. Отже, це вільне місце також приготоване для якогось гостя – бідного сироти. Приймаючи його за стіл, ми, згідно зі словами Ісуса, приймаємо до себе самого Христа.

«На Західній Україні у Святвечір існує все ж таки традиція, щоб їсти пісне, хоча канонічно католицька віра не забороняє їсти скоромну їжу, м'ясо, – каже диякон Андрій Пеканець. – На Україні така специфіка, що тут проживають і західні, і східні католики, тобто культура тут насичена як православною, так і католицькою традицією. І виник такий феномен, що ці культури почали одна в одної запозичувати. Адже, наприклад, на Заході немає традиції у католиків їсти кутю, але у католиків в Україні вона є. І, я вважаю, чудово, що вони її перейняли зі східних святкувань, а от традиція ялинки прийшла від католиків із Заходу. І це цікавий обмін традиціями. Але, мабуть, не варто під час зустрічі Різдва зосереджуватися лише на побутових речах і традиціях, адже суть Різдва – народження Ісуса Христа у Вифлеємі, а також народження його в наших серцях, в наших сім'ях. Тому першим питанням є духовна підготовка до Різдва, а не лише світське святкування. Бажаю кожному знайти відповідь на запитання: що є головним у святкуванні Різдва Христового? Усім бажаю відкрити свої серця до приходу Ісуса!» ■

УКРАЇНСЬКИЙ СВЯТВЕЧІР

Підготував о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Святвечір – Навечір'я Різдва, день перед Різдвом. Цього дня у Вифлеємській стаєнці Пречиста Діва Марія народила Ісуса Христа. Першими привітали Новонародженого пастухи. Звістку про появу на світ Сина Божого їм принесли ангели. Пізніше до Немовляти прийшли волхви-мудреці зі Сходу. Про Месію вони знали з легенд. Дорогу до міста їм вказувала яскрава зірка.

На Святу Вечерю обов'язково готують 12 пісних страв на честь 12 апостолів. У цей день не їдять до появи першої зірки, що сповіщає про народження Месії. Тому вечеря у Святвечір може бути одночасно і сніданком, і обідом, хоч скромна, проте багата. Святу Вечерю починають з куті. Потім їдять усе інше, запиваючи узваром.

Різдвяним атрибутом є також дідух – сніп із колосків жита або пшениці, зібраних укінці жнив.

Після вечері діти йдуть колядувати. Другого дня, на Різдво, ходить вертеп. Молодь перевдягається в Ірода, Пастухів, Ангела, Чорта і навіть Смерть. Добрі сили славлять народження Христа, а злі сили намагаються їм зашкодити.

12 страв Святого вечора

Головна різдвяна страва – кутя. Інші одинадцять також мають бути пісні: без м'яса, молока, яєць та жиру. Тільки на олії. Так, на Святвечір крутять голубці з пшоном або гречкою, готують заливну рибу, вінегрет, корейську моркву, салат із квашеної чи свіжої капусти, тушкують капусту з грибами, варять картоплю або кашу, квасолю, ліплять вареники з капустою, грибами, картоплею, вишнею, маком та грушками,

готують борщ з вушками, грибну або рибну юшку, смажать гриби з цибулею.

На Буковині та Івано-Франківщині, наприклад, у Святвечір під стіл кладуть сіно, щоб худоба та вівці водилися. Стіл посипають зерном, потім застилають білою скатертиною, а на кожний кут кладуть часник. Кажуть, він оберігає від злої сили та хвороб. Перед вечерею запалюють свічку за померлих і мовлять «Отче наш».

Другою стравою після куті вважають густий узвар із сушениці – з груш, яблук, слив. Дехто додає чорноплідну горобину, малину, вишні. На стіл подають картопляний пісний салат із цибулею, квасолю «толочену», тобто відварену та перемелену через м'ясорубку, домашній хліб, пироги та кисіль.

Перелік 12 страв, які готують на Святвечір, щоб кожен місяць у новому році був щедрим:

1. Кутя.
2. Узвар.
3. Риба смажена.
4. Пісний борщ.
5. Тушкована капуста з грибами.
6. Голубці з рисом та тушкованою морквою і пастернаком.
7. Пшоняна каша з грибною приправою на олії.
8. Салат із буряка й чищеного оселедця.
9. Салат із солоних огірків, кислої капусти та цибулі.
10. Квасолеві млинці.
11. Гостра приправа із товченого часнику, чорного перця, зеленого кропу, томатної пасти та олії.
12. Варена картопля, змащена товченим часником з олією.

Кулінарні особливості регіонів:

На Галичині кутю варять густу, як каша, і щедро заправляють горіхами та маком.

На Волині кутю подають і густу, і рідку. На стіл подають борщ із грибами, картоплю в «мундирах».

На Буковині у кутю додають халву.

На Луганщині кутю зазвичай варять із рису і печуть багато пирогів із різними начинками.

На Івано-Франківщині до пісного борщу з грибами готують «краплики» – вареники з дрібно порізаним оселедцем, заправлені смаженою на олії цибулею. Обов'язково роблять пісні голубці з рисом, гречкою і грибами та грибну підливу.

На Закарпатті смажать пісні деруни (без яйця), готують «галамбець» – ковбаски з кукурудзяної каші з засмаженою на олії цибулею.

КУТЯ

Слово «кутя» походить від давньогрецької koukia або kukkia, що означало варене зерно. Найдавніша назва – коливо (рум. colivă). Вона прийшла до нас ще з часів далекої Гіпербореї, де готувалась як поминальна страва для духів померлих родичів.

Походження куті вчені пов'язують із щоденною їжею із зерен пшениці, маку та меду. Мак і мед багато століть були символами багатства і здоров'я в сім'ї. Простота

приготування куті, її хороший смак і ситність збереглися в обряді під час Різдвяних свят. До наших днів технологія та спосіб приготування куті не змінилися.

Символіка. Віддавна у Святвечір не тільки вітали новонародженого Месію, але і вшановували пам'ять предків. Про кутю вперше згадується на початку XII століття в літописі "Повість временних літ".

За старих часів кутю готували найчастіше з пшениці, рідше з ячменю. Зерна товкли в ступці, але так щоб не роздрібнити їх, а тільки здерти з них лушпиння. У більш пізній час кутю стали робити з рису.

Спочатку кутю готували з медом або ситою (розведений у воді мед).

Пізніше в кутю стали додавати макове молоко (запарений і розтертий мак), родзинки, а також подрібнені горіхи й цукровий сироп.

Продукти, з яких готують кутю, мають символічне значення:

Зерно є символом воскреслого життя, вічності, продовження роду;

РЕЦЕПТИ ПРИГОТУВАННЯ КУТІ

Як готують кутю в Крехівському монастирі

Необхідні компоненти: пшениця, мак, волоські горіхи, мед, пудра, родзинки.

Приготування: Вечеря – Свята, отже страви треба готувати у святості. Перед початком приготування, звичайно браття промовляють коротку молитву, просячи Божого благословення, щоб свято звершувати свою працю. Можна також поблагословити знаком хреста робоче місце та усі компоненти, з яких буде складатися страва.

Отже беремо зерна пшениці та товчемо в дерев'яній ступі дерев'яним товкачем, періодично підливаючи небагато теплої води, щоб оболонка пшениці відійшла. Потім очищуємо пшеничку від лушпиння, просіваючи і промиваючи. Можна залити її теплою водою на 1-2 години, щоб краще зварилася. Відтак на середньому вогні варимо її, поки не буде готова, стежимо, щоб не пригоріла. Можна трохи посолити, але не багато, бо кутя має бути солодка. Далі охолоджуємо, в міру підсолоджуємо медом, розведеним злегка водою. Однак, щоб кутя не була перенасичена смаком меду, додаємо ще цукрової пудри, якщо потрібно.

Окремо розтираємо мак до отримання макового молочка, додаємо до пшениці з медом. Якщо каша густа, її можна розбавити охолодженою підсолодженою кип'яченою водою. Наприкінці додаємо товчені ядра волоських горіхів, а також родзинки, які перед тим на короткий час можна помістити в окріп, щоб набухли, а згодом відцідити. Все перемішуємо та ставимо на стіл або в холодне місце. Наприкінці робимо на собі знак хреста та дякуємо Богові, що поміг у роботі.

Рисова кутя

Необхідні компоненти: 1 склянка рису, 100 г маку, 100 г ядер волоських горіхів, 1-3 стол. л. меду, цукор за смаком.

Приготування: Іноді готують кутю з рису, але рис слід приготувати особливо. Склянку рису залити 1,5 склянками окропу, щільно накрити баняк кришкою, варити рис три хвилини на сильному вогні, шість – на середньому, три – на маленькому.

Ще дванадцять хвилин не відкривати кришки, даючи рису настоятися на парі. Співвідношення всіх інших компонентів для куті зберігається.

Пшенична кутя з родзинками

Необхідні компоненти: 1 склянка пшениці, 100 г маку; 100 г волоських горіхів, 100 г родзинок, 1-2 стол. л. меду.

Приготування: Пшеницю зварити до готовності, але так, щоб не розварилася. Мак

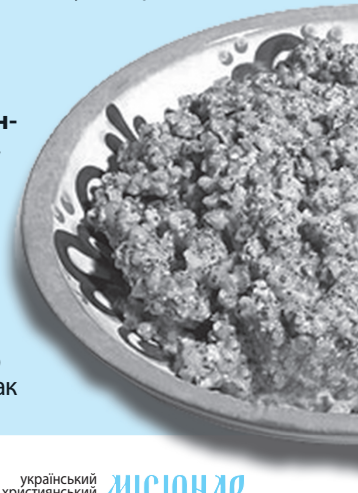

Мед вважається символом здоров'я та вічного райського щастя;

Мак символізує достаток у сім'ї;

Горіхи – багатство, плодовитість;

Ізюм – життя та любов, Боже провидіння.

Вважають, що чим багатша (тобто смачніша і ситніша) кутя, тим кращий буде врожай і вищий достаток у сім'ї. Тому в Україні в переддень Різдва (у Святий Вечір) кутю називали багатою й робили її дуже смачною.

Коли варилася кутя, не можна було її перемішувати, бо вважалося, що "пшениця на полі виляже". Господар перед вечерею ложкою з кутею закликав мороз: "Морозе, морозе, просим на вечерю. Як не прийдеш тепер, то не приходь ніколи." А потім кидав кутею до стелі. Скільки приліпилося зерен – такий буде і врожай, або стільки ж буде і бджіл.

Накривали кутю обома колачами або книшами. Поруч умощували, окрім Дідуха, глечик з узваром. ■

проварити 5-10 хвилин, відцідити і розчавити качалкою по дошці або потовкти в ступі. Горіхи обсмажити на сковороді, поламати на невеликі шматочки. Ізюм обдати окропом, воду злити, перебрати ягоди, видаляючи плодоніжки. Пшеницю, мак і горіхи змішати з медом і родзинками.

Пшенична кутя з сухофруктами і малиною

Необхідні компоненти: 2 склянки цілих зерен пшениці або рису, півсклянки або третину (за смаком) меду, сушені яблука груші (можна також взяти за смаком), родзинки і (або) чверть склянки сушеної малини.

Приготування: Помити і перебрати пшеницю, закип'ятити 4 склянки води, додати туди пшеницю і варити 25 хвилин. Додати сіль, яблука і малину. Через 5-7 хвилин – родзинки. Все варити ще дві хвилини. В остиглу масу додати мед. Все залишити на 1-2 години.

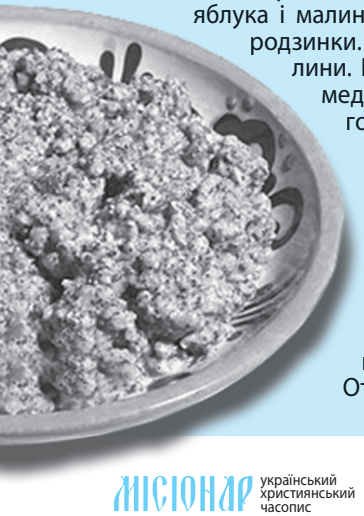

Галицька кутя

Галицьку кутю, на відміну від багатьох регіонів України, готують без зайвої кількості води чи узвару, що вимагає великої майстерності. Отже, напередодні звечора очищені зерна пшениці промиваємо кілька разів і заливаємо чистою водою на ніч. Кількість води має бути удвічі більшою, аніж кількість пшениці. Готуємо на малому вогні години зо дві, стежачи, щоб вода не випарувалася аж до дна. Ставимо в прохолодне місце і розтираємо з невеликою кількістю цукру запарений окропом мак (зайву воду зливаємо після набухання зерен). Особливістю галицької куті вважалася велика кількість маку (у багатьох давніх джерелах – по склянці сухих зерен пшениці і маку). Розмішуємо охолоджену кашу з маком, додаючи склянку подрібнених волоських горіхів або ліщини. Приправляємо медом.

Щодо екзотичних додатків, таких як родзинки, халва, шоколад чи курага, то галичани цього не практикують, оскільки здавна вважалося, що кутю слід готувати із доступних місцевих компонентів. Кажуть, насправді вона без тих заморських додатків смачніша…

Готуємо узвар

Узвар – це приємний прохолодний напій з сухих фруктів і ягід. Назва походить від дієслова «заварити», оскільки фрукти тільки доводять до кипіння.

Необхідні компоненти: 50 г груш, 50 г яблук, 30 г родзинок, 100 г меду, 1 л води.

Приготування: Сухофрукти ретельно промити і покласти в киплячу воду, варити 15 хвилин, заправити медом, довести до кипіння і дати настоятися в холодному місці.

МОЄ РІЗДВЯНЕ ДИВО

СТАНІСЛАВА, м. Кам'янець-Подільський

Кожен, напевно, відчував у житті гіркі миті, коли здається, що земля йде з-під ніг, світ валиться, а життя немиле. Така безнадійна ситуація трапилась у мене, коли я раптом почула слова: – Мені потрібно побути самому. Я не знаю, чого я хочу. Можливо, я не сімейна людина. Я хочу пожити в батьків.

Як так? Що трапилось? Що означає «не для сім'ї»?! А Марійка (донька, якій лише два з половиною), а я, а наша сім'я? Тисяча думок без жодної відповіді. Я не розуміла: чому?! Чого йому бракувало? Що не так? Здоров'я, квартира, машина, робота, друзі, розваги – все є! Інша? Ні, тут не йшлось про іншу жінку! Її не було, не інша була причиною! Шукаючи відповіді на запитання, починаю перегортати сторінки минулого життя: весілля, на море у Туреччину, на лижі в Карпати, до друзів у Німеччину, у сауну із знайомими, на пиво з друзями…

Розмови, прохання, з'ясування причини нічого не дали. Що робити? Негайно на таксі до бабки Галини. Розкине карти і скаже. Так, так! Вона все скаже!

– Дитино, якщо за три місяці він не вернеться до тебе, то не вернеться взагалі! Я тобі заговорю водичку, а ти покропи нею його речі та все у хаті, це його не відпустить від дому!

Я все так і зробила, та хочете знати, що сталось? Він через два дні прийшов і зібрав усі свої речі, залишивши мене саму з донькою. Хоч як сильно я не кропила! Не питав, чи ми маємо на що далі жити, чи нам чогось бракує… Та він і себе, мабуть, не запитував, як далі, а просто так вчинив, і крапка!

Перед собою не бачила нічого! Сльози, страх, небажання жити… Переходила через дорогу і думала: «… хоч би та машина швидше їхала, і на мене!» Постійно хотілось, щоб зі мною щось сталось! Рідна людина, мама, хотіла зарадити біді і, звичайно, теж побігла до бабки Галі. Про це вона мені повідомила пізніше, а також сказала, щоб я не побивалась і не плакала, бо це нічого не дасть! Бабка сказала: «Він до неї не вернеться, та нехай не переживає: вона не буде сама! У неї буде інший! Є дуже гарна доля, і вона не буде шкодувати! Скажіть їй, щоб не побивалася даремно!»

В цю мить я вигукнула: – Подивимось, хто сильніший: Господь Бог чи бабка Галя!

Не питайте мене, чому я це сказала і чи взагалі це сказала я? Та це був крик ізсередини.

Саме в ту мить я зрозуміла, що не туди зверталась за допомогою. В той день я побігла на Службу Божу, з'явилась негайна потреба у сповіді. Благаючи Бога про чудо, я почала молитися до Марії, до Йосифа, читала Дев'ятницю до Юди Тадея, Літанію за померлих.

Ці молитви підказали мені знайомі, які помітили, що раніше я бувала в костелі лише у неділю (за умови «якщо вийде…»), а тепер почала прибігати щодня. Питали, з чим це пов'язано, і радили: Дев'ятницю до Юди Тадея, дев'ять Мес за душі в чистилищі, Службу Божу в певному намірі, добрі вчинки. І я молилась з вірою та довірою до Господа! Адже тут не йшлось про питання життя і смерті; я не молилась за «небожу» волю (ми з чоловіком у шлюбі!); я не просила чогось чужого. Спочатку, коли лише

почала ревно молитись, перепитувала тих самих знайомих, чи може таке бути, що молитва не буде вислухана, що Господь не почує мене, що Він не схоче змилуватись наді мною. Мене усі запевняли, що Господь завжди чує всі благання, прохання, молитви! Лише, може таке бути, як, наприклад, із маленькою дитиною, коли вона чогось хоче, плаче, просить, а ви знаєте, що саме зараз їй цього не можна, чи їй це може зашкодити, чи це небезпечно; а ось, коли прийде час, тоді й дозволите!

Тоді, на жаль, окрім знайомих із костелу, я не знайшла підтримки ні у кого. Батьки в один голос кричали: «Забудь його! Він для тебе вмер! Він тебе не вартий!» Друзі (радше «друзі») дивувались і втішались із такої новини. Розмови, плітки, вигадки, брехні – ось що панувало там, поза світом, у який я занурилась. А я знала одне: у мене з ним шлюб і на те є Божа Воля! Він зламався, впав, заблукав… Я не можу просто так все залишити і спостерігати. І оскільки Господь Бог – це моя єдина надія, моя єдина допомога, я її використаю. Адже ніхто з людей нічого не міг вдіяти. Його просили всі: приїжджали рідні, дзвонили друзі, просили батьки – і всі в один голос благали схаменутись, а він – «ні»! Єдиний, Хто міг змінити ситуацію, був лише Він – Господь БОГ! Я молилась, сповідалась, ходила на Служби...

24 грудня, Святий Вечір. Цілий день йшли приготування: пекли з Настусь-кою коржики, різдвяний торт, німецький крістштолен. Щороку на Святвечір ми приїжджали до моїх батьків, оскільки моя мама з католиків, а там і бабуся, і дідусь. Так планували й цього разу, але після обіду я помітила, що у дитини піднялась температура, і поїхала з нею до лікаря. Лікар після обстеження поставив діагноз – ангіна. Із хворою дитиною я не могла їхати до мами, оскільки там мої племінники, і вони могли б також підхопити хворобу. Отож довелось залишитись вдома з донькою.

«Та нічого, – подумала я, – зробимо собі затишний вечір, запалимо свічечку, вогники, будемо насолоджуватись варениками із капустою…»

Мої думки перебив дзвінок мобілки: - Привіт! Ви вдома? Сьогодні ж Святий Вечір? Я зараз приїду!

Я не вірила тому, що чула! Він приїхав! Приїхав і не лише вечеряв, а й сам запропонував помолитись разом перед їжею! Як це було гарно! Для мене це було різдвяне диво, я була переповнена щастям: у нашій хаті панувала справжнісінька СВЯТА ВЕЧЕРЯ! Миготіло світло свічечки, телевізор вимкнений, взявшись за руки, ми помолились та приступили до вечері. Настуська нам щебетала своїм дзвінким голосочком, а ми не могли наговоритись, не могли натішитись одне одним. Ні, ми не з'ясовували стосунки – не сьогодні, не в цей вечір! Такий сімейний затишок я бажаю відчути кожному хоча б на мить! З тих пір ми – повноцінна сім'я!

Якщо комусь повернення чоловіка та батька додому, до сім'ї не здасться чудом, мовляв: «Перебісився, та й куди би він подівся!» – то його бажання молитись ніяк інакше як «дивом» не можу назвати. Він раніше ніколи не ходив до костелу (лише в день шлюбу), хоч і православний, але до церкви також не ступав ні разу.

А на різдвяну Службу, на якій було відновлення шлюбних обітниць, ми ходили разом, і на Службу, на якій єпископ давав сім'ям благословення, – також! Чи це не ДИВО?

Я не буду та й не хочу вдаватись у деталі, чому так сталось, що він пішов. Я знаю одне: лише Бог може все! І, як каже моя донька: «Бозя – доблий!» І разом з Ним ми зможемо вирішити всі проблеми, вистояти у важкі часи, пережити труднощі! ■

СВЯТА ВЕЧЕРЯ В КАТОЛИЦЬКІЙ СІМ'Ї

У цей вечір вся родина намагається зібратися за столом на святковій вечері. «Вігілія» з латинського означає чування.

– ялинка – це не атрибут діда Мороза і Снігуроньки, а символ перемоги життя над смертю, дня над ніччю, світла над темрявою;

– накритий стіл, наприклад, 12 страв -символ 12 місяців минулого року, подяка за них Богові, та 12 місяців майбутнього року, які віддаємо у руки Христа з проханням про благословення;

– запалена свічка – символізує народженого Христа;

– читання Євангелії від св. Луки 2,1-14 (про народження Ісуса);

– молитви (за родину, сусідів, друзів, самотніх, хворих, померлих...);

– ділимось прісним хлібом, складаючи собі побажання;

– спів колядок і вручення подарунків (найкращий – це примирення та доброта, яка є у серці людини, сповненої Божої благодаті);

– будування ясел з фігурками св. Марії, св. Йосифа, трьох царів, ангелів, пастухів і різних тварин (св. Франциск у 1223 р. в містечку Греціо (Італія), щоб розбудити дух побожності, зробив живі ясла: сіно, вола, осла, маленьке дитятко). Це був початок звичаю будувати ясла і робити вертеп, а також різдвяні вистави.

Різдво – це велике і радісне свято. Нашу радість і вдячність Сину Божому, який став людиною для нашого спасіння, проявляємо через участь у Святій Літургії. Приступаючи до Святої Сповіді, очищуємося з гріха, а приймаючи Святе Причастя, запрошуємо Ісуса до наших сердець. Так як Мудреці, знайдімо Ісуса і поклонімся Йому.

Яким буде майбутнє наших сімей, нашої держави і цілого суспільства залежить від того, скільки людей знайде Ісуса і житиме Його заповідями... ■

о. Андрій Мігулка,
настоятель Римо-Католицької парафії
Успення Богородиці м. Надвірна

ОТЕЦЬ ІЛАРІОН ЯКІВ КОЛОДІЙ, ЧСВВ
(*7.08.1901 - †15.01.1986)

Підготував о. Єронім Грім, ЧСВВ

Невелике село Бушковичі біля Перемишля в теперішній Польщі наприкінці 1930-х років було майже цілком українське. За Шематизмом 1938 р. проживало в ньому 713 греко-католиків, а отже – українців. В 1900-му році Бушковицька громада побудувала нову кам'яну церкву Покрова Пресвятої Богородиці, яка була дочірньою від сусідньої церкви в Журавиці і яку провадили священики з цієї парафії. 29 років душпастирював тут о. Василь Залеський. Це під його умілим керівництвом село отримало свій храм, і під його батьківським пильним оком виховувалися не лише молоді покоління свідомих українців, таких як Яків Шумелда (1914 – 1993) – історик, економіст та громадсько-політичний діяч на еміграції в США, а й духовні покликання. За о. Залеського до монастирів Отців Василіян вступили троє хлопців: Яків Колодій (в Чині – Іларіон), Петро Савицький (в Чині – Панкратій) та Степан Фединяк (в Чині – Сергій), до сестер Служебниць – Марія Іващук (с. Йосафата), а до василіянського монастиря в Ґроттаферраті (біля Рима, Італія), що належить до Італо-Албанської Греко-Католицької Церкви – Петро Павлик (монаше ім'я – Партеній)… В 1944-45 рр., як передвістя сумнозвісної акції «Вісла», відбулися перші масові насильні переселення українців з Польщі в західні області УРСР. З Бушковичів виселено аж 782 особи. По-різному склалася доля також і вихідців із села, що носили монаші габіти: о. Іларіон (1901 – 1986), с. Йосафата (1909 – 1983) та о. Панкратій (1904 – 1970) пережили Сибір, о. Сергій (1908 – 1985) виїхав до Америки, де став відомим богословом в галузі патристики, а о. Партеній весь час перебував зі своєю монашою спільнотою, і декілька разів йому навіть вдалося навідатися до рідних поза «залізну завісу». О. Партеній (нар. 1919 р.) Павлик, 94-літній старець, ще й досі служить Господу в Ґроттаферратській обителі…

Василіяни з Бушковичів. Стоять зліва направо: 1-й – Сергій Федорів, 2-й – Іларіон Колодій, 3-й – Панкратій Савицький.

Цим коротким нарисом хочемо вшанувати пам'ять ієромонаха Василіянського Чину, який останні роки свого життя присвятив служінню у підпіллі

вірним греко-католикам міста Львова, – о. Іларіона Колодія. Чимало львів'ян ще пам'ятають його скромну, аскетичну постать, то ж хай разом із Василіянським Чином з'єднаються в молитві за упокій його душі.

«Блаженні покликані
на шлюбну вечерю Агнця»
(Одкр. 19,9)

(напис на могилі
о. Іларіона Колодія, ЧСВВ)

Народився Яків Колодій 7 серпня 1901 р. в с. Бушковичі в родині Іллі та Пелагії Колодіїв. Навчався в Перемишльській українській державній гімназії (1916 – 1922), по закінченні якої 31 серпня 1922 р. вступив до Василіянського Чину на новіціят у Крехові. При облечинах в монашу рясу отримав нове, монаше ім'я – Іларіон. Перші тимчасові обіти склав 6 травня 1924 р. в Крехівському монастирі. Переведений на студії гуманістики та риторики до Лаврівського монастиря (1924 – 1926). Дальші філософсько-богословські студії – у Кристинопільському монастирі св. Юрія: два роки філософії (1926 – 1928 рр.) та три роки богослов'я (1928 – 1931 рр.). Там же й склав вічні обіти у Василіянському Чині – 14 вересня 1930 р., а 30 листопада цього ж року отримав священичі свячення із рук Преосвященного Владики Йосафата Коциловського, ЧСВВ, єпископа Перемишльського (проголошений Блаженним). Разом з ним були висвячені також троє його однокурсників: Олексій Дуда, Іриней Назарко та Мар'ян Станканинець.

В 1931 р. молодого священика Іларіона Колодія настоятелі направили до монастиря в Улашківцях (Чортківського повіту на Тернопільщині), де він впродовж року виконував різноманітні душпастирські обов'язки та був сотрудником пароха на парафії Юридика біля Улашківців. В 1932/1933 навчальному році був у ліцеї в Лаврівському монастирі на посаді вчителя василіянських братів-студентів. Викладав загальну історію, українську та польську мови. Крім того допомагав на парафії, зокрема катехизував у парафіяльній школі, сповідав, проповідував. Після Лаврова два роки (1933 – 1935 рр.) вчителював у Бучацькому Місійному Інституті ім. св. Йосафата на Тернопільщині. Викладав грецьку і латинську мови, був провідником Марійської Дружини, виконував інші священичі обов'язки. 1935 – 1936 рр. перебував у Гошівському монастирі (за ігуменства о. Ігнатія Тисовського), де, окрім катехизацій і душпастирювання, займався також монастирською бібліотекою. За Каталогом Чину 1937 р. о. Іларіон – у Кристинополі, і там він перебував аж до початку Другої світової війни. Був сотрудником на парафії, провідником III (мирянського) Чину святого Василія Великого, сповідником, проповідником.

В часі І-ї радянської окупації перебував у Підгорецькому монастирі біля Олеська (поч. 1940 – 1941) та в Угорниках біля Станіславова (1941 р.). За німців проживав у Станіславові, працював при церкві, також навчав релігії в школі у селах Микитинці та Угорники. Станом на 16 квітня 1945 р. виконував обов'язки адміністратора парафії в с. Хриплин. Цього ж 1945 р. Станіславівський монастир закрила радянська влада, і о. Іларіон переїхав до Гошівського монастиря, де перебував аж до його ліквідації в 1950 р. Обслуговував село Слобода Болехівська. О. Ігнатій Янтух згадував, що отець Колодій відзначався великою енергією. «Якщо з Болехова до Слободи Болехівської треба було їхати мені завсіди, бо я обслуговував, то він за-

вжди пішочком, пішочком і до Гошева, і з Гошева до Болехова. А з Болехова до Слободи Болехівської досить далеко, до 30 кілометрів, може. А вояки називали його бродячим попом» (зі спогадів о. І. Янтуха, ЧСВВ). Коли в березні 1950 р. всіх ченців Гошівської обителі ув'язнили і з 10-, а то й 25-річними вироками відправили по виправних-трудових таборах, то о. Іларіона не арештували, його вивезли просто без суду і слідства. О. Іларіон опинився біля далекого Охотського моря в с. Інокентіївка в Хабаровському краю Росії, а згодом переїхав до своєї племінниці, згаданої с. Йосафати Іващук, яку виселили до с. Санніки (нині Улуцький р-н Хабарівського краю). Практично нічого не відомо про життя о. Колодія на чужині, хіба лиш те, що працював сторожем у слюсарному цеху. Після 17-ти років Сибіру в квітні 1967 р. приїхав до Львова, де знайшов прихисток у своєї переселеної з Бушковичів рідні, що проживала на окраїні Львова – в Козельниках. Повернувся з підірваним здоров'ям.

«Ходив собі до дієтичної їдальні так ради того, щоби пройтися та й спожити дієтичну страву, бо чувся весь час хворий. Ходив завжди з лікарствами. Почувався також зле і серед гамору людей; родина була більша, і тому то він зробив собі в стодолі такий шалаш і майже весь час пробував у стодолі. Стодола була простірна, вигідна, багато сіна, запаху цікавого, трави, і він там багато краще чувся. А до хати приходив тільки, щоби попоїсти, відправити Службу Божу чи щось інше зробити. І так, якщо не милюся, то він так собі зробив, що навіть і в зимі там ночував без утеплення жодного, добре укривався, але за те ліпше чувся на здоров'ю» (зі спогадів о. І. Янтуха, ЧСВВ).

Наприкінці жовтня 1968 р. відвідував свою родину у Львові о. Партеній Павлик,

василіянин з Ґроттаферрати. Ось як він описує зустріч із о. Колодієм:

«…Вернувшись до Львова, застав о. Колодія, ЧСВВ, якого зрівняв з його братом. Обнявшись, я цілую його руку як ісповідника. Він відмовляється. Потім мені дякує за новинки від Курії Отців Василіян та український переклад Святого Письма (видання останнє, римське). Потім каже, що вже раз мав infarto і хорує сильно на артеріосклерозу. Нігде не може їха-

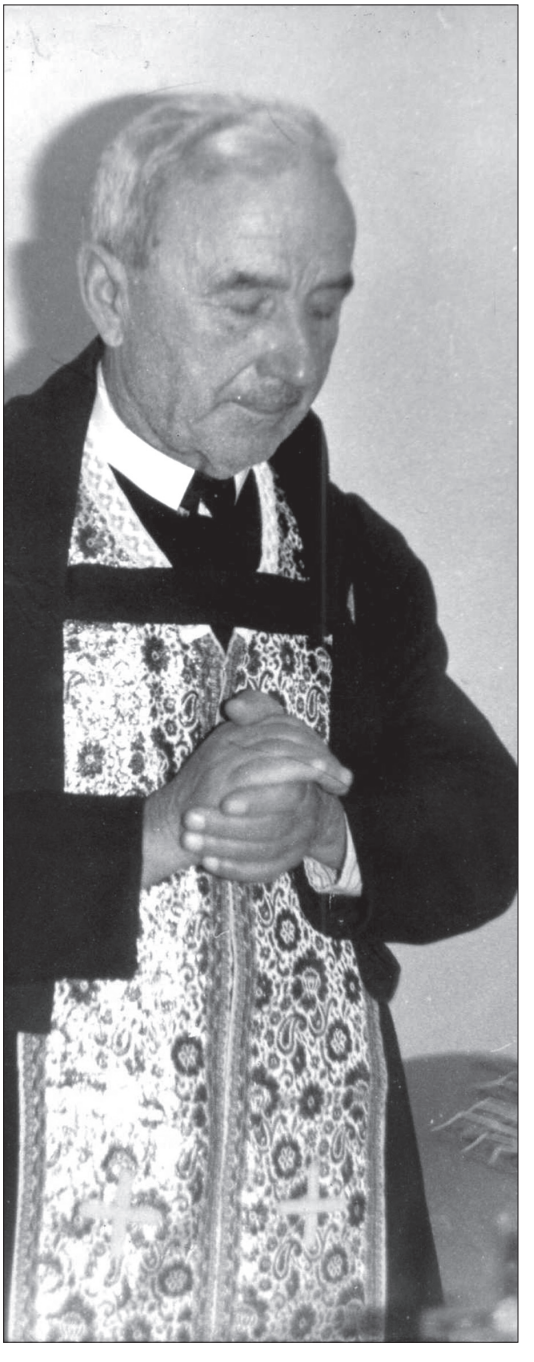

Отець Іларіон Колодій, ЧСВВ - 30.11.1980 - Літургія з нагоди 50-літнього ювілею священства

ти. Жалується, що не має власного дому, а годиться мешкати при других. Він у Римі поздоровляє і запрошує о. Ваврика до Львова. Відтак він скоро опускає дім братовий, де я пробуваю, мабуть, що вже інших людей між тим часом понаходило, щоби мене востаннє поздоровити. І він убого убраний (сорочка кольорова) виходить скромненько, як справжній аскет, як цей, що терпів і терпить задля імені Христа. Він зо всіх священиків, які тут зустрінув, зробив як найкраще враження. Дайби Бог, щоб цей праведник монашого життя ЧСВВ, мій односельчанин, великий приятель мого батька, про якого маленько згадав, [достанув] належного прославлення не лише в небі, але також і тут, на землі, для приміру для нас всіх» (зі «Щоденника» о. П. Павлика)

Духовну обслугу надавав о. Іларіон найближчому оточенню – родині та сусідам, які приходили до нього до хати. Навідувались до о. Колодія також і священики, особливо співбрати по Чину, хто до сповіді, а хто за духовними порадами...

«…І так одного разу, коли він йшов до дієтичної їдальні, а там досить далеко треба було йти, треба було підходити до автобуса, сідати на автобус, а тоді – до центру… І в центрі, біля пам'ятника Міцкевичу, там була така їдальня, де він любив заходити. І ось одного разу, коли він якраз так йшов, дістав приступ на полі таки, не дійшовши до автобуса, впав. В руках ще тримав піґулки якісь сердечні. І так, сердега, упокоївся в Бозі серед поля. Коли надійшли люди, зараз повідомили, бо знали його всі довколишні сусіди…»

І так 15 січня 1986 р. в Козельниках віддав у руки Господа свою праведну душу тихий і скромний василіянин о. Іларіон Яків Колодій. Похоронили його у Львові на кладовищі по вул. Зеленій недалеко від могили с. Йосафати. Вічна Йому Пам'ять! ■

ПАМ'ЯТЬ ПРО МУЧЕНИКІВ ТА ІСПОВІДНИКІВ ВІРИ – ОСНОВА РОЗКВІТУ ЦЕРКВИ

Є люди, імена яких такі яскраві і вічні, як зорі на небі. У відкритому морі зорі є орієнтирами для визначення шляху. Орієнтиром для суспільства є ті, хто прикладом життя здобули повагу громади і стали їй надійними дороговказами. З перших віків християнства є звичай молитовного вшанування святих – спільна молитва, Літургія на гробах апостолів, мучеників, преподобних. У 2014 р. святкуємо ювілей 25-ліття легалізації УГКЦ. Цей ювілей – добра нагода вшанувати ісповідників віри та мучеників, які стали духовним фундаментом свободи Церкви. Вірні разом з ап. Петром склали визнання віри: Ти Христос, Син Бога живого, – і це визнання скріпило

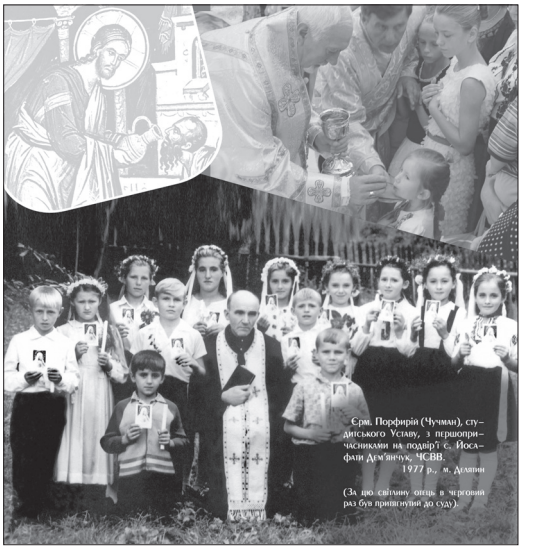

Єрм. Порфирій (Чучман), студитського Уставу, з першопричасниками на подвір'ї с. Йосафати Дем'янчук, ЧСВВ.
1977 р., м. Делятин

(За цю світлину отець в черговий раз був притягнутий до суду).

Церкву, в якій ап. Петро завдяки вірі став наріжним каменем: Тож і я тобі заявляю, що ти – Петро (скеля), і що я на цій скелі збудую мою Церкву й що пекельні ворота її не подолають (Мт 16, 17 – 18). Сучасне покоління вірних УГКЦ належить до щасливих женців, адже інші трудилися, терпіли та страждали, жертвою життя свідчили вірність Христові і Його Церкві. Блаженний Іван Павло II під час святкування 400 ліття Берестейської унії говорив: «Відзискавши свободу, ми не можемо забувати переслідувань і мучеництва… Невід'ємною частиною цієї нашої релігійної пам'яті є обов'язок пригадувати собі значення мучеництва, вказуючи на пошанування конкретних свідків віри».

У 1913 р. Митрополит Андрей, пригадуючи ювілей 1600-ліття едикту толеранції імператора Костянтина, повчав: «Окроплена кров'ю мучеників, набуває Церков свободу віддавати Богови прилюдну і всенародну славу». У час тоталітарних режимів XX ст. ціною крові багатьох українців Церква засвідчила віру в Христа. Репресоване духовенство і вірні стали духовним фундаментом легалізації УГКЦ, тому завданням сучасної людини є конструктивне осмислення подій минулого для того, щоб усвідомити й оцінити ціну, заплачену за свободу віросповідання. На зорі XX ст. звичайні священики і вірні УГКЦ стали свідками Христа аж до смерті. Вони, на відміну від мучеників античності, помирали не публічно, їх арештовували за звинуваченнями у зраді ідеалам Радянського Союзу, їх вивозили у табори ГУЛАГу, де вони помирали у забутті світу. У Римській імперії пам'ять про неугодних намагалися буквально затерти. Святі та мученики не були угодні атеїстичній радянській державі, тому влада затирала пам'ять репресованих, танками розрівнюючи їхні могили. Тоталітарні держави намагалися більш «ґрунтовно» затерти пам'ять новітніх мучеників, їхніми могилами у таборах Сибіру пролягли нафтопроводи, як у Абезі (Республіка Комі), або військові полігони і танкодроми, як у Спаську (Казахстан). Суспільство, якщо хоче бути демократичним, має зберігати пам'ять про жахливий урок іс-

Іван Гель добивався легалізації катакомбної Церкви: під його керівництвом створений у 1987 році Комітет захисту Української Греко-Католицької Церкви зібрав 120 тисяч підписів. Разом із іншими активістами цього руху проводив пікети у Москві на Арбаті, біля урядових установ Києва.

Ірина Єзерська

Пан Іван Гель на аудієнції з Папою Іваном Павлом II.
1990 р., Ватикан

17 вересня 1989 року біля Собору Святого Юра у Львові зібралося чверть мільйона тисяч мирян. І вже за два місяці – 20 листопада 1989 року – Церква офіційно виходить з підпілля.

торії сталінських репресій Катакомбної Церкви. Війна вважається закінченою, коли поховано останнього полеглого солдата. Подібно зцілюється пам'ять репресованого суспільства. Білі сторінки історії мучеництва Церкви вимагають ретельної праці над відтворенням життя ісповідників віри і, по можливості, віднайдення їхніх могил, написання мартирологу та вшанування їх пам'яті через проголошення святими.

Місія Постуляції пропонує об'єднати зусилля у вивченні та вшануванні світлих, хоч і трагічних, сторінок з життя ісповідників віри та опублікувати книгу "Шлях до свободи", яка розповість про катакомбний період життя Церкви, роль дисидентів, активних мирян і духовенства на шляху до легалізації УГКЦ. Про створення Комітету захисту прав УГКЦ (п. Йосиф Терелля) та його відродження (п. Іван Гель), про міжнародний резонанс і підтримку української діаспори в справі легалізації. Розповість про вирішальну зустріч блаж. Папи Івана Павла II та Михайла Горбачова, повернення храмів та міжконфесійні відносини конфліктів і діалогу, розвиток ієрархічних структур Церкви від незареєстрованих громад УГКЦ у 1989 р. до Церкви, що в 1992 р. розвинулась у Львівську архиєпархію, Івано-Франківську та Тернопільську єпархії, які об'єднали вірних у понад 2,7 тис. парафій, про відновлення 33 монастирів та 5 семінарій – про те, як вона стала найбільшою Східною Католицькою Церквою.

У ході святкувань добре, щоб громади вірних у селах і містах пригадали й поділилися з молоддю пам'яттю про події 25-літньої давності періоду легалізації УГКЦ. Важливим буде вклад освітян, вчителів історії та народознавства й активних мирян, які за допомогою молоді розкажуть про духовний фундамент

руху за легалізацію, тобто про священиків і вірних, переслідуваних радянською владою. Місія постуляції святих УГКЦ готова допомогти у пошуку архівних джерел і матеріалів. Святкування бажано провести у часі Великого Посту або храмового празника. Подячні Літургії за дар свободи України можуть супроводжуватися процесійною ходою на головну площу селищ і містечок, де варто відслужити подячний молебень, прощами до відпустових місць. Шкільна молодь та освітяни можуть приготувати пізнавально-пісенні програми для урочистих академій, які можна провести як в парафії, так і в освітніх закладах і домах «Просвіти». Приклад їх життя змінив долі багатьох людей. Отож заохочуємо познайомитися з життям і свідченням віри блаженних – успішних учнів у школі Христа. ■

о. Полікарп Марцелюк, ЧСВВ,
Голова Місії «Постуляційний центр беатифікації й канонізації святих УГКЦ» при Патріаршій Курії,
тел. 235-46-89, http://missiopc.blogspot.com,
postulacia@gmail.com

Папі Франциску виповнилося 77 років

77 років тому, 17 грудня 1936 року, в Буенос-Айресі, столиці Аргентини, в сім'ї італійських емігрантів Маріо та РеджініБерґольйо народився син, якого назвали Хорхе Маріо. А сьогодні з радістю і вдячністю Господеві Церква в усьому світі святкує 77-ий день народження свого Пастиря – Папи Франциска.

Від першої миті вибору на престол святого Петра, понад 500 разів під час офіційних прийомів чи зустрічей з прочанами, Папа Франциск звертався із проханням: «Моліться за мене!» Отже, який найкращий подарунок міг би бути для Святішого Отця, як не молитва? По всьому світі триває справжній молитовний марафон за Папу Франциска, який вперше отримує привітання з нагоди річниці свого народження як Глава усієї Католицької Церкви.

За матеріалами Радіо Ватикан

Кардинал Кох переказав петербуржцям лист від Папи

Кардинал Курт Кох під час свого перебування в католицькому костелі св. Катерини Олександрійської в Санкт-Петербурзі 15 грудня 2013 року переказав віруючим спеціальний лист Папи Франциска, в якому Понтифік привітав петербурзьких католиків з 250-річчям початку будівництва храму, яке відзначається цього року.

Папа висловив надію, що храм, який знаходиться в центрі культурної столиці Росії, буде знаком і свідком єдності християн. Ватиканський ієрарх очолив Св. Літургію в храмі. Перед її початком він освятив і урочисто відкрив після реставрації головні двері католицької базиліки.

Вранці кардинал Кох, разом з Апостольським нунцієм в Росії Іваном Юрковичем і архиєпископомПаолоПецці, відвідав Федоровський православний собор. Голова Папської ради сприяння християнській єдності сказав, що радіє можливості побувати в храмі і зустрітися з православними петербуржцям. Потім кардинал прокоментував фрагмент з Послання св. Павла до Ефесян, який звучав під час літургії, де апостол пише, що всі християни – це одне тіло, один дух. "Це заклик до християнської єдності, до зближення і єднання", – сказав ватиканський ієрарх.

За матеріалами Католицького оглядача

В Івано-Франківській міській дитячій клінічній лікарні відкрили «вікно життя»

При Івано-Франківській міській дитячій клінічній лікарні 4 грудня відкрили «Вікно життя», де мати може анонімно залишити небажане для неї немовля, і ним заопікується держава.

На жаль, в Україні ще бувають випадки, коли породіллі позбавляються новонароджених абсолютно в негуманний спосіб і це призводить їх до смерті. Саме тому в багатьох областях працюють «Вікна життя», в Івано-Франківську воно чотирнадцяте. Це спеціальні пункти, в яких жінки можуть анонімно залишити своє небажане немовля. Вони є альтернативою смітнику, де інколи матері у відчаї залишають дітей. Тож тепер з'явилась можливість врятувати маленьке життя, а материнську душу – від смертного гріха.

ДОВІДКА:

Ідея «Вікна життя» народилася ще у 12-му столітті, коли Папа Римський Інокентій III наказав створити такі місця. Перше таке «вікно» діяло в госпіталі Святого Духа в Римі, поряд з Ватиканом. Це був дерев'яний циліндр, який містився у стіні. Мати залишала там дитину і рухала дзвіночок, щоб почули монахині.

Ідею «Вікна життя» в нашому столітті підтримав найбільший авторитет католицького світу блаженний Іоан Павло II. В своїй енцикліці «Evangeliumvitae» він навчає: «Кожна дитина вже від моменту зачаття – це Божий дар. Цей дар інколи важко сприйняти, але він завжди безцінний. Потрібно, перш за все, змінити своє відношення до зачатої дитини, навіть якщо вона з'явилася, як то кажуть, «несподівано». Вона є людською особою».

За матеріалами Католицького оглядача

Вчення Христа і Церкви щодо нерозривності подружжя не підлягає обговоренню

У жовтні Архиєпископ Герхард Мюллер опублікував статтю, схвалену Папою Римським, у який нагадує вчення Христа і Церкви про нерозривність шлюбу, зазначаючи, що його зміна не належить до компетенції Церкви.

Архиєпископ Мюллер нагадав про непохитність вчення Христа і Церкви, яке не підлягає обговоренню. Він також зазначив, що визнання віри «не слід плутати з програмою політичної партії, яка б відповідала очікуванням своїх членів і виборців». «Відповідальне пастирське вчення завжди має ґрунтуватися “на здоровому вченні”», – сказав префект Конгрегації Доктрини Віри.

Архиєпископ Мюллер наголосив на своїй позиції в дискусії про ставлення Церкви до розлучених, які мають нові зв'язки. Він пояснив, що у статті, опублікованій у ватиканській газеті «L'OsservatoreRomano», він говорив про свої принципи в науці Христа і Церкви, які «не підлягають плебісциту». Відповідальне душпастирство завжди ґрунтується на здоровій науці, – наголосив Архиєпископ Мюллер.

За матеріалами Католицького оглядача

Європарламент: Аборт не є правом людини

10 грудня,вже вдруге за два місяці, Європейський парламент відкинув доповідь, в якій рекомендувалося оголосити аборт одним з прав людини і зробити його доступним у всіх системах громадської охорони здоров'я країн – членів ЄС. Затвердження доповіді сприяло б ще більшому тиску на захисників життя в таких країнах, як Ірландія, Польща і Мальта,щоб легалізувати аборти на вимогу.

«У доповіді говориться, що в 20-ти країнах, членах ЄС, дозволено аборт за вимогою. Із решти семи країн, в трьох існують дуже ліберальні обмеження щодо абортів, ще в трьох країнах аборти можуть робити при більш обмежених обставинах, – коментує аналітик абортів Нора Салліван. –Доповідь, внесена тепер в Європейський Парламент, не містить жодних обмежень щодо гестаційного віку (вік ембріона і плоду з моменту запліднення; відповідає терміну вагітності), залишаючи відкритою можливість абортувати дитину за день до її народження як права людини. Подвійну тривогу викликають порушення совісті лікарів, які пропонують подібне».

«Цей намір стверджує, що питання прав людини принципово ігнорує права трьох ключових людей, залучених в цей трагічний акт. Він ігнорує право дитини на життя, найосновніше право. Він ігнорує реальні потреби жінок, приховуючи їх за залізною завісою абортивної риторики. І він ігнорує сумління лікаря, якого змушують перервати людське життя, навчаючи його кілька років, як зберігати життя», – сказала Салліван.

Проти проекту резолюції проголосували 334 парламентарі, 327 голосів підтримали резолюцію Естрели.

За матеріалами Католицького оглядача

2014 рік в УГКЦ буде присвячений Андреєві Шептицькому

Наступний рік в Українській Греко-Католицькій Церкві буде присвячений Митрополитові Андреєві Шептицькому.

Для цього є дві причини: по-перше, у 2014 році в Римі мають беатифікувати Митрополита Андрея, тобто зачислити його до святих. По-друге, наступного року також відзначатимуть 70-ту річницю пам'яті Митрополита.

Процес беатифікації львівського Архиєпископа триває з 1958 року. Досі його не визнавали святим через відсутність чудес, які відбуваються за молитовним посередництвом претендента на беатифікацію.

Однак минулого року у США сталося таке чудо: дівчинка, яка захворіла на рак, видужала завдяки молитвам за посередництвом Андрея Шептицького. Саме це стало приводом до беатифікації.

За матеріалами http://galnet.org

ПОКЛИКАННЯ СЕРЦЯ В «НОВЕ ЖИТТЯ»

Володимир ГАЛУШКА,
член Апостольства Молитви, м. Золочів

Ми, діти Божі, християни-католики Східного обряду, маємо єдиного Отця, що на Небі. Наш родовід тягнеться із глибин віків, ми відкуплені від гріха наших прародичів. Господь наш Ісус Христос дарує нам життя вічне задарма, але чи гідні ми ввійти в це нове життя? Ще тут, на землі, маємо готувати підґрунтя для себе, своєї родини, сусідів, знайомих на своїй земній Батьківщині, щоб увійти до Неба чистими від бруду наших гріхів.

Господь наш Ісус Христос говорить: «Ось я стою при дверях і стукаю». Коли ми повністю довірились Йому, «Він прощає усі твої провини, зціляє всі твої недуги. Він визволяє життя твоє від ями, вінчає тебе ласкою та милосердям» (Пс. 103, 3-4).

У нас в Золочеві, у парафіяльному домі при монастирській церкві Вознесіння ГНІХ оо. Василіян з 18 жовтня цього року вперше проводився курс «Нове життя» Школи Євангелізації Святого Андрія зі Львова. Очолив курси о. Теодор Пилявський, ЧСВВ. Золочів'яни його добре знають, бо ще недавно проводив душпастирську роботу на духовній ниві у нашій церкві, готував молоді подружжя і давав шлюби. А тепер в нашій країні він керує курсами. Йому допомагала сестра-редемптористка Михаїла Лизак з Чернігова.

Усі учасники були розподілені на чотири групи. Зранку в суботу і неділю молилися Службу Божу. Під час перерви були кава, чай з печивом. Основою зібрання були Апостольство Молитви, учасники церковного хору, подружжя. Головною ціллю були слова Ісуса Христа: *«Ідіть же по всьому світу та проповідуйте Євангеліє всякому творінню» (Мр. 16, 15).*

Чи потрібна така поглиблена наука кожному християнинові? – Так. Бо ще багато з нас не пережили «Дамаску», як св. Апостол Павло при зустрічі з Христом; ще не готові ми прийняти в своє серце Христа. Ми свідомі того, що ще в своєму житті на духовній ниві повинні багато для цього зробити.

За час євангелізації прослухали науки, були активними учасниками, ділилися досвідом, готували в групах сцени, як ми спілкуємося з Богом та людьми, що нас оточують, а потім їх кожен розповідав. Пізніше були молитви.

Отець Теодор на прикладі орла почав першу тему, де тварина щоб продовжувати своє життя змушена іти в неприступне місце, до скелі, і майже за півроку позбутись закрученого дзьоба, кігтів та оброслого пір'я, щоб змогти знову здобувати собі їжу. А далі було багато різних наук: про любов Божу до кожної людини; про правдиву віру; про гріхи проти віри, які зараз нам пропонують псевдоцілителі, екстрасенси, ворожіння, комп'ютерні ігри, страшні ігри для дітей та інше; про те, як лукавий розкидає сіті для християн, про шкідливість різних сект, течій, про йогу, чарування, злиття воску, вроки тощо; про навернення (читала с. Михайлина).

Третій день був присвячений ролі й діяльності Святого Духа, дарам, плодам і харизмам, які Бог дає, коли просимо.

Остання тема – «Об'єднання людей і спільнота для спільного спасіння».

В короткому сюжеті неможливо все описати, а це тільки перший курс. Які враження!.. Вкінці, хто бажав, розповідав ,як він пережив курс, як розуміє науки, яку користь приносять курси. Ми могли користуватись Святим Письмом і цитувати різні джерела. Але користь з цієї науки буде тоді, коли відкриємо своє серце, коли попросимо Святого Духа щоб Він нам допоміг у цьому.

Вкінець побажання: більше охопити людей євангелізацією, особливо молоде покоління, щоб навіть у школах, при кожній церкві була організована така школа на славу Отця, Сина і Святого Духа. ■

СЯЙВО РІЗДВЯНОЇ ЗОРІ

о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Прихід Христа осяяний зорею,
На блиск її Вкраїна, світ ідуть.
Серця стають родючою ріллею
Для слів Месії, адже в них є суть…

Вертепу тиша в єдності зі світлом,
Там чути спів небесних ангелят.
Несеться він угору вкупі з вітром;
Полонить і підносить свято свят.

Ісус-Дитя в долоні взяв життя
Твоє, моє – улюбленців Своїх.
Збудила вмить сердечне каяття
Його покора, погасивши гріх.

До Спаса повернімося лицем,
Щоб з поглядом зустрітися Царя.
Радіймо завше тим могутнім днем…
Нехай веде до Господа зоря!

СВЯТКОВЕ ВІНШУВАННЯ

Віншуєм Вас, Христові любі друзі,
Із празником великим християн.
Хай слава Божа лине по окрузі,
Щоб світ увесь почув: Ісус – наш Пан.

Аби Господь ніс долю на руках
У дні спекотні до життя води.
А щастя смолоскипом в небесах
Світило ясно в ніч тривог завжди.

Нехай же Спас багатством цінним стане –
Він бідними не зробить нас повік…
Ісус Христос – бальзам на людські рани,
Та Світло, що торкається повік.

Щоб ясність вифлеємської зорі
Надійно серце огортала тут.
І переможцем у життєвій грі
Хай вийде Божий люд – з гріховних пут.

Тому візьмімо разом нашу зброю:
Любов, надію й віру, більш нічого…
Щоб дух, що в тілі, вслід за колядою
Помчав, відтак зустрівся хутко з Богом.

Ісус зійшов всіх вільними зробить,
Бо ж Він дарує справжню нам свободу.
Де Син Отця, там світла кожна мить…
До Нього шлім щиросердечну оду.

Любов ДІВЧУР, м. Червоноград

РІЗДВЯНІ ВІНШУВАННЯ

1.
Засвіти, зірко, з неба ясненько,
На світ з'явився Ісус маленький,
Тож веселімся, радіймо нині,
Поклін віддаймо Божій Дитині.

Пречиста Діва Хлоп'я леліє,
Опікун Йосиф пелени гріє,
Спаситель світу, мале Дитятко,
Хай благословить кожного в хаті.
Христос ся рождає!

2.
Добрий вечір в вашій хаті,
Ми прийшли вам розказати:
Сталась дивная новина:
Породила Діва Сина.

Його ніжно обіймає,
Колискової співає,
Тож поклін Йому віддаймо,
«Бог Предвічний» заспіваймо!
Христос ся рождає!

3.
В холодній стаєнці посеред бидляти
На світ народила Дитя Божа Мати.
Отож веселімся, Дитя прославляймо,
В веселій колядці Дитя прославляймо!
Христос ся рождає!

4.
Христос народився, чи знаєте, люди?
Хай щира колядка лунає повсюди,
Хай вас обіймає маленьке Дитятко,
Хай будуть здорові і мама, і татко.

Хай діточки ваші приносять лиш втіху,
Хай сльози з'являються тільки від сміху.
Здоров'я, достатку вам, щастя без краю,
Нехай в вашій хаті Христос ся рождає!

ВІНШУВАННЯ НА СТАРИЙ НОВИЙ РІК

З Новим роком в вашій хаті,
Будьте дужі та багаті,
Золоте зерно пшениці
Посіваю на полиці.
Сію зерно на підлогу,
Щоб вас не боліли ноги.
Сію в хаті, ще й на ґанку,
Щоб здорові встали зранку.
Хай любов панує в хаті,
Хай зросте ваша зарплата,
А мале Дитя на сіні
Зішле ласки Україні!
Христос ся рождає!

“ТРИ КЛЮЧІ” ПЕТРА ШКРАБ’ЮКА

У вересні минулого року наш часопис надрукував поетичну добірку Петра Шкраб’юка “Усе це, Господи, Твоє”. І ось пан Петро запропонував нову добірку – цього разу своїх мініатюр із книги “Три ключі: мої рубаї”, яка ще 2005 року вийшла друком у василіянському видавництві “Місіонер”.

Рубаї нашого автора – письменника, історика УГКЦ, зокрема ЧСВВ, – високодуховні, філософські, тому з приємністю пропонуємо їх нашим читачам.

ІНТРОДУКЦІЯ

Легкі слова, але вагома суть,
Яку слова на крилах днів несуть.
А це – Господь, любов і батьківщина.
Це три ключі, що відмикають путь.

ПІЗНАННЯ

Довкола стільки блуду й марноти!
Та зір до зір потрібно лиш звести –
І з висоти угледиш лиш велике,
І сам тоді великим станеш ти.

ЗРОСТАННЯ

Душа повинна вірити й рости,
Щоб досягти лункої висоти,
А звідти легше по незримій кладці
В незримий світ навічно перейти.

БАЧЕННЯ

Ні, не абсурд цей світ й життя у ньому:
Все зважено – в осяжному й дрібному.
Лиш підіймись над буднями та часом –
І ти відкриєш лад струнких в усьому.

ҐЕНЕЗА

Від мавп веде свій рід людина вбога –
Так Дарвін вчив, а це наука строга.
Я бачив сам мавполюдей, однак
Є люди, що народжені й від Бога.

СУМНІВ

Кого розважать граціозні рими?
Живе наш люд спокусами земними:
Їсть, п’є, воює… Лиш святі й монахи –
Як світичі над хвилями хисткими.

ВЗАЄМНІСТЬ

Я зводжу очі до манливих зір.
О Господи, я Твій мінливий твір.
Повірив я в Твою повсюдну велич,
Але й мені Ти, Господи, повір.

ЗАРОЗУМІЛІСТЬ

Немає Бога, і душа теж тлін, –
Блюзнірів чую із усіх сторін.
Ці люди справді вмерли вже – і тільки
Вдають живих, виходячи на кін.

БЛУД

Прозорий шифр біблійних алегорій.
Без Бога людство – в маячні роздорів.
Впаде воно, напевно, аж на дно,
А звідти знов побачить кличні зорі…

БЕРЕГИ

Плавба й журба: чи вистачить снаги?
Куди пристати? Бурі навкруги…
Зненацька чую: Бог та Україна –
І стали зримі рідні береги.

РОЗДУМ
Так, мрущі гожі сотворіння Божі:
Ті гинуть в битві, ну а ті – на ложі.
Нема безпеки на Землі ніде, –
Я ж все одно живу без огорожі.

ЛЮБОМУДРІЄ
Коли всіх бід впаде на тебе змова
І правди захитається основа, –
Молись і вір…Але не проклинай,
Не лай свій край, а ще згадай про Йова.

ЧАС
Час розкидати каміння
І час його збирати…
(Проповідник 3, 5)
Достатньо вже скигління й голосіння,
На долях наших – знаки воскресіння.
…Споруджую відкритий навстіж храм,
Хоч і не сам я розкидав каміння.

ДВА ВИМІРИ
Вступивши вчора у добу нову,
Безсмертники із днів усопших рву
І ними прикрашаю сьогодення…
Отак у двох я вимірах живу.

ЕРА
Ця ера грандіозна і мізерна,
Усюди розпаношилася скверна.
Та не складаймо зрадно рук, братове:
Пташки малі – і ті співають в тернах.

ТОТОЖНІСТЬ
Моя душа – із цих лісів і трав,
З дощів, снігів, вітрів та їх октав.
Моя душа – розкута України:
Я тільки з нею сам собою став.

КОЛИСКОВА
Пробіжно й ніжно легіт шелестить.
Він гнізда заколисує в цю мить.
Сей вітерець ще теплий і невинний:
Він не ламає – він любові вчить.

РІВНІСТЬ
Ледь зрима ця комашка, та дарма:
Вона летить, хоч мить живе сама.
І все одно у Книгу Божих звершень
Записана нарівні з усіма.

ВИБІР
Господь сказав: людино, вибирай –
Любов чи лютість, пекло, а чи рай.
І дотепер людина вибирає…
Тому такий тривожний був мій край.

ЦІЛЬ
Гонитва, крик, естрадна пустота…
Я ж не спішу, хоч далечінь крута.
Де б я не був, служити Україні –
Це всюдисуща і свята мета.

ЗІЗНАННЯ
Ми думали, поборюючи зло:
Держава вмить зведеться на крило.
– Поки ви думали, то ми робили, –
Кепкує біс, – щоб цього не було.

УПА. ФОТОГРАФІЯ
Які вродливі, горді, молоді
Повстанці, що оперлися біді!
І хто сказав, що полягли намарно?
Чому ж так ясно на душі тоді?

НЕЗМІННІСТЬ
І вчора, й нині…Так всякчас було –
Це дивоглядне угорі табло.
Як мати, нахилилось над землею
Нічних небес озорене чоло.

ЗМІНА
Зима – і бруд під чистим снігом вмер,
А простір в білих сутінках померх.
На жаль, на жаль, ця чистота минуща:
Знов мутні плями виступлять наверх.

КОНТРАСТ
О, скільки днів безтямно утекло!
Їх тінь моє затьмарює чоло.
І все ж, які яскраві дні сучасні,
Коли старих я бачу темне тло.

НА МАЙДАНІ
В зударі правдолюбства і ганьби
Заграли сурми свіжої доби –
І ми явили світові нежданно
Справдешні, нержавіючі скарби.

ОДНОДУМЦІ
Людей – без ліку…Це мигкі світи.
Без віри однодумця не знайти.
Цю сув'язь дум несу тобі, читачу, –
І, може, ним сьогодні станеш ти.

СЕСТРИ СЛУЖЕБНИЦІ ПРЕНЕПОРОЧНОЇ ДІВИ МАРІЇ
Які урочі сестри у габіті!
Обличчя їхні вірою зігріті.
Про вічне нам нагадують вони,
Про те, що ми не одинокі в світі.

ШЛЯХИ ГОСПОДНІ...
(продовження)

Іван ЯР

V

З професії Роман був програмістом, і програмістом висококласним. Вже декілька років він працював у солідній фірмі, і його заробітки, порівняно із заробітками інших працівників, були дуже хорошими. За той час відклав значну суму грошей, і його мрією, причому мрією реальною, було побудувати десь на околиці міста власний будинок – такий, як він собі уявляв. Це мав бути його сюрприз для всіх. Не раз бачив у мріях, як привезе свою сім'ю в новий власний будинок, і серце його сповнювалось радістю. Він мешкав з жінкою і дітьми в невеликій двокімнатній квартирі в «хрущовці», але, тримаючи все в таємниці, купив гарну ділянку землі – десять соток – на південній околиці міста і вів переговори про купівлю ще одної, сусідньої, ділянки, приблизно такого ж розміру.

Коли всі оборудки були оформлені і Роман став законним власником ділянки у двадцять соток, він розпочав будівництво, як і планував. Будівельна фірма, яка вела будівництво, належала його доброму знайомому Михайлові, і він не боявся, що робітники будуть халтурити. Та й розцінки, пообіцяв знайомий, будуть значно нижчими. Отже, все йшло якнайкраще. Викопали чималий підвал, добре продумали вологовідведення, утеплення та звукоізоляцію. До того ж утеплення і звукоізоляція були подвійними – зовнішні і внутрішні. Стіни вигнали і дах накрили досить швидко. Як добрий програміст, Роман скачував для

Михайла новітні прогресивні технології будівництва і оснащення будинків, багато з яких було застосовано і в цьому проекті. Паралельно йшло будівництво і «літньої кухні» зі стрихом, де можна було б зберігати як городину, так і різні речі. Біля гаражу і в сполученні з ним було приміщення майстерні, де мали встановити декілька невеликих метало- і деревообробних верстатів. За будинком Роман хотів збудувати невелику оранжерею, сім на вісім метрів, з маленьким басейном посередині. Це була його заповітна мрія. Як будуть тішитися діти можливості похлюпатися у воді, особливо взимку! Для цього він підрахував і замовив через Михайла необхідну кількість прямокутних подвійних скляних шибок, зсередини яких було викачане повітря, щось на зразок склопакетів. По периметру, на глибину двох метрів, була встановлена теплоізоляція. На одному з підприємств Роман замовив чотири невеликі роторні вітрогенератори, які встановив по два на задніх кутках ділянки. Між ними він викопав і забетонував невелике

підземне приміщення, де встановив кілька дуже економних і довговічних акумуляторів, причому подвійну кількість – коли одні будуть заряджатись, інші віддаватимуть енергію на потреби будинку і оранжереї. Розрахунки показували, що завдяки дуже надійній системі теплоізоляції затрати на автономне енергопостачання швидко окупляться. Сприяло цьому і розташування ділянки – на підвищенні, де часто вія необхідної швидкості вітри. Іще він планував поставити невелику водонапірну вежу, воду до якої буде подавати глибинний насос із пробуреної свердловини. Решту території Роман планував засадити фруктовими деревами і виноградом, хотів посіяти траву і прокласти доріжки.

І ось зараз, коли всі роботи досягли завершальної стадії, сталася ця безглузда, непоправна трагедія...

VI

Після розмови зі слідчим Роман ще раз приїхав на місце, де були збиті його найрідніші. Він спустився в канаву, де їх знайшли. Дощі вже стерли всі сліди, але, пройшовши трохи вперед, побачив невеличке зайченя Наталки, яке вона мала прикріплене до свого маленького ранця. Роман обережно витяг його з мулу і обмив, припав до нього губами і, як дорогоцінну реліквію, поклав у внутрішню кишеню куртки. Вилізши з канави, оглянувся і побачив одиноку хату навпроти. «Може, ті, що там живуть, щось бачили?» – подумав він і пішов туди.

На подвір'ї побачив жінку, яка годувала курей. «Вибачте, Ви щось знаєте про наїзд на пішоходів, який стався біля вашої хати?» – «А ви хто?» – й собі запитала жінка. – «Це були мої дружина і діти». – Жінка співчутливо глянула на нього: «Заходьте в хату. Я сама не бачила, але мій син, він паралізований, може вам дещо розказати».

Хлопець розповів, що того вечора він, як звичайно, сидів за комп'ютером, і раптом почув дзенькіт розбитого скла, а потім вищання гальм на дорозі. Він наполовину відсунув фіранку і побачив, як із джипа, що зупинився, вийшла молода білява жін-

ка і попрямувала назад дорогою. Що вона там робила, він не бачив, бо з того місця, де сидів у інвалідному кріслі, не видно. Невдовзі жінка підбігла до машини, вскочила в неї і, одразу набравши велику швидкість, поїхала геть. І ще хлопець впевнено назвав Роману марку машини, сказавши, що машини його хобі і він все про них знає з Інтернету. Врешті сказав, що про все це розповів на другий день слідчому. «Дивно, але мені він про це нічого не сказав», – подумав Роман. Отже, машина була «Лексус», і водій – жінка. Але, якщо була розбита фара, то її залишки не могли не помітити і зібрати даішники, а слідчий казав, що ніяких речових доказів не було. Щось тут було не чисто. Далі, на передній частині машини мали лишитись сліди від удару, а усунути їх і замінити фару можна тільки в автосервісі.

Очевидно, що треба було опитати механіків на всіх станціях автосервісу. Та вже на першій з них Роман зрозумів, що наскоком нічого не доб'єшся. Механіки нічого не хотіли говорити надто цікавому, на їх погляд, візитеру. І він змінив тактику. Спочатку взнавав, хто займається рихтуванням капотів і фар, потім підганяв свою машину під кінець робочого дня до станції і, дочекавшись потрібного механіка, починав з ним дружню розмову щодо ремонту, яку пропонував продовжити в найближчому кафе чи барі, щедро пригощаючи співбесідника і обережно переводячи розмову на тему, яка його цікавила. І ця тактика принесла свої плоди. Один з механіків розповів, будучи вже добряче напідпитку, як вони з напарником непогано підробили однієї ночі, міняючи решітку радіатора і фару та рихтуючи капот. І ще він сказав, що коли вони закінчили, його напарник відігнав машину хазяїну. Куди – він не знав. З'ясувавши ім'я напарника, Роман довідався, що той не вживав алкоголю. А це дуже ускладнювало справу. І він вирішив дати йому гроші за необхідну інформацію. Знявши з рахунку п'ять тисяч доларів, запропонував їх механіку, запевнивши його, що ніхто про це нічого не дізнається. Але механік рішуче відмовився. Він не хотів ризикувати своєю посадою, а то й здоров'ям за ці гроші. Та коли Роман сказав йому, яке він має відношення до цієї справи, той завагався і, зрештою, назвав суму в десять тисяч. Наступного дня, не доїжджаючи до будинку метрів сто, механік показав йому на нього. Роман подякував і віддав гроші. Зібрати інформацію про мешканців будинку вже не було важко. Він довідався про Софію, про її впливового чоловіка, про те, що останнього разу її бачили на роботі і в оздоровчому комплексі саме в день наїзду на його сім'ю. Для більшої певності зробив копію фотографії Софії з її сайту в Інтернеті і показав її паралізованому хлопцю, той її впізнав. Крім того, йому сказали, що пані Софія перебуває на лікуванні за кордоном і буде не раніше весни. Всі ці факти могли легко встановити і слідчі, але, очевидно, хтось був дуже зацікавлений, щоб цього не сталося. «Ну що ж, почекаємо до весни», – подумав Роман.

VII

Весь кінець осені і зиму Роман у вільний від роботи час доводив до ладу своє господарство і на весну все було таким, яким він собі намітив. В оранжерею, крім інших, він обережно пересадив два мандаринових деревця, посаджених його дітьми. Коли дивився на них, завжди навертались на очі сльози. Туга знову заповнила його серце. Кому це все?

Софія повернулась в другій половині квітня. Щоб не травмувати, їй сказали, що зі збитими людьми все гаразд. Вона одразу з головою поринула в роботу. Довідавшись про її приїзд, Роман ішов подивитися на

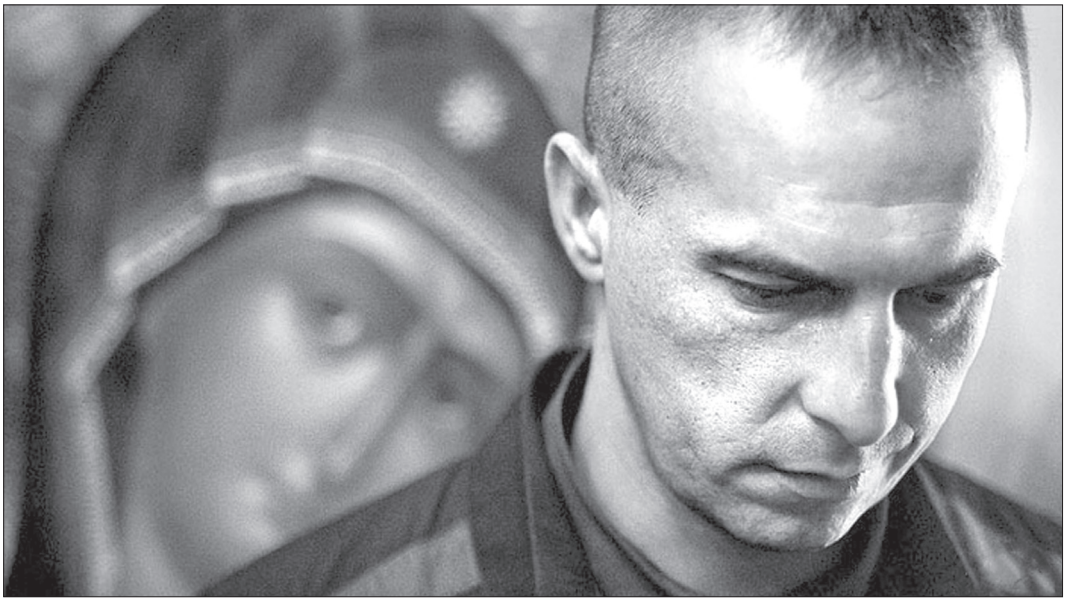

ту, яка знищила його майбутнє. Він ще міг пробачити сам наїзд, але те, що вона залишила людей помирати в канаві, викликало жагу помсти. Ставши під деревами в скверику навпроти магазину, чекав на неї. Що буде робити, він ще не знав. В міліцію звертатись було марно. Та зараз Роман хотів лише подивитися на цю жінку. Софія вийшла з магазину десь о пів на сьому. Зупинившись на тротуарі, вона когось чекала. Роман з побілілим лицем уп'явся в неї очима. Якби зараз поруч прогупав динозавр, він би й не помітив. Жінка сміялась, розмовляючи по телефону. Пальці Романа мимовільно почали стискатися в кулаки. Аж ось під'їхала машина і зупинилась біля Софії. З неї випурхнули хлопчик і дівчинка. Вони радісно підбігли до своєї мами і обхопили її своїми ручками. Жінка, обнявши їх, просто світилася від щастя і щось ласкаво їм говорила. Роман скам'янів: діти віком, статурою, волоссям дивовижно нагадували Ростика і Наталочку. Коли вони поїхали, він ще довго не міг зрушити з місця. В голові все перемішалось.

Прийшовши додому, не роздягаючись, ліг на ліжко і заснув тяжким, тривожним сном. Та саме ця ніч знову кардинально змінила його життя. Йому наснився сон. На якійсь чудовій галявині, залитій яскравим світлом і оточеній прекрасними деревами, побачив свою дружину і дітей, одягнених в білі одежі. Обличчя їх були щасливими і усміхненими. «Татку, як нам тут добре, ми всі молимося за тебе і хочемо, щоб ти колись приєднався до нас! Наш любий Господь такий добрий, а наша Небесна Матінка молиться за всіх вас на землі! Не сумуй за нами! Молися за своїх кривдників». – Вперше за останні півроку Роман прокинувся з легким і спокійним серцем.

Життя для нього наповнилось новим смислом. В той же день пішов до церкви, висповідався і запричащався і попросив благословення старого, всіма шанованого священика на вступ до монастиря. Там прийняв ім'я Лука. Свій дім і квартиру він продав, одержавши солідні гроші, і заснував фонд допомоги важко хворим дітям, яким було необхідне лікування за кор-

доном. Людям, які купили його будинок, поставив дві умови: особливо доглядати за мандариновими деревами і повідомити його, коли з'являться на них перші плоди. За декілька років брат Лука був висвячений на священика і за розпорядком правив Служби Божі в церкві при монастирі. Люди одразу полюбили нового священика, ще досить молоду голову якого вже покрила перша сивина. Коли він сидів у сповідальниці, до нього завжди була черга. Він умів вислухати людину і дати ту пораду, яка найбільш була їй потрібна.

…Була середина осені. В церкві служили вечірню Літургію. Отець Лука сидів у сповідальниці, завішеній цупким темно-бордовим полотном. Висповідавши чергового каяника, побачив, як до віконечка наблизилось лице жінки, одягненої в темну сукню і такого ж кольору шаль. Голосом, який виказував втому, переживання і смуток, почала розповідати про своє горе з дітьми: старша дочка, випускниця школи, і молодшого сина геть одбились від рук. Не могла собі дати з ними ради. Хотіла, щоб ні в чому собі не відмовляли, але з часом вони перетворились на бездушних, цинічних створінь, які вимагали тільки одного – задоволення своїх забаганок. А недавно помітила в сина сліди від уколів і, коли той спав, знайшла в кишені його куртки пакетик з білим порошком, джгут і шприц. Усвідомлення цього жаху і привело її сюди. А далі розповіла таке, що змусило вже несамовито закалатати серце самого священика. Сказала, що це, напевне, кара за той злочин, який вчинила колись, їдучи в своїй машині додому. І вона з усіма подробицями почала розповідати йому про все, що сталося того вечора на дорозі. Але, коли дійшла до самого наїзду, ридання задушили її і не могла вже промовити й слова. І тоді вона почула від священика точну розповідь того, що сталося далі, до моменту її приїзду додому. Вона завмерла: «Боже мій, хто ви?.. Звідки ви зна… Ви – батько тих дітей…» Вона зірвалась зі свого місця, відкрила дверцята сповідальниці і, впавши навколішки, почала цілувати ноги священика. «Простіть мене, прошу, простіть мене!..» – захлиналася сльозами. Як колись грішниця Магдалина обтирала своїм волоссям ноги Ісуса, так і Софія робила це тепер, вимолюючи прощення в пориві глибокого розкаяння і жалю. Священик підняв її, відвів до лавки поблизу, ніжно обняв і розказав про все, що сталося з ним потім, особливо про той сон, який повернув його до життя…

При монастирській церкві невдовзі започаткували молитовну групу, члени якої молились за навернення дітей, що потрапили в сіті диявола і потребували безнастанної молитви. Духовним керівником цієї групи був отець Лука, а найревнішим членом стала Софія. Її сина вдалося врятувати, як вона сама говорила, тільки завдяки молитві на вервиці. З того часу, коли вперше прийшла висповідатися, не було жодного дня, щоб не приймала участі в Службі Божій. Але найбільшим її щастям було те, що до неї, через деякий час, все частіше приєднувалися діти…

ЕПІЛОГ

Отця Луку покликали на фірту: до нього прийшли. Це був власник побудованого ним будинку. Він прийшов сказати, що мандаринові дерева дали перші плоди, по два на кожному. З трепетом Роман, а тепер отець Лука, зірвав ці мандаринки. Він пішов з ними на цвинтар, поклав по одному на могили своїх любих Орисі, Ростика і Наталочки і, помолившись, спожив останній, четвертий. І, хоча обличчям йому знову текли сльози, то були сльози вдячності незбагненній мудрості і милосердю Господа Бога, який, здавалося б, найважчу ситуацію може перетворити на благодать… ■

НЕВТІШНІ ПЛОДИ

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Недалеко від районного міста простяглося вздовж дороги село Шпиринці. Якщо ділити села на заможні і бідні, то це село можна було б віднести до багатших сіл ще з давніх часів. Кажуть, що ще за панщини селом володів багатий пан, котрий трохи дбав про селян, тому селяни тут були більш заможні від тих, що проживали по інших селах, де пани не дбали, а тільки визискували їх. Але у тридцятих роках тут, як і по всьому Поділлі, люди пережили також страшний тяжкий голод, і багато людей розпрощалися з цим білим світом.

Після голодного лихоліття почалися репресії проти так званих «ворогів народу». Комсомольські активісти відновили боротьбу з релігією. Молодь зганяли до сільських клубів, де виступали безбожники, висміюючи все, що Боже: церковні традиції, обряди, віруючих і священиків. Знову віруючі тяжко переживали, молилися тайком, просили Господа витримати і це лихоліття.

На одній такій безбожній молодіжній вечірці дівчина Надія довго розмовляла з Леонідом. Він був високий на зріст. Нахилившись до неї, сказав:

– Сьогодні разом йдемо додому.

– Якщо так, то вже ходімо, тут нема що робити.

– Ні, я повинен про це сказати секретарю…

Взявши дозвіл начальника, обидвоє пішли до дому. По дорозі він став розказувати, як мусить виконувати всі вказівки свого начальника.

– Мені це все не подобається, але їхня влада, і я не можу відмовитися, – пояснював Леонід дівчині, – ось, післязавтра ми будемо ходити по хатах і забирати ікони й усе, що належить до церкви, тож і до вас зайдемо.

Надія зупинилася і тут же спитала:

– Куди ці ікони повезете?

– Не знаю, мабуть, будемо палити – така вказівка. Але ти не бійся нічого, скажи мамі, щоб подальше заховала їх, а на стіну нехай причепить якісь старі ікони, якщо маєте. Так усі роблять.

Трохи помовчавши, Леонід змінив свою розмову і запропонував одружитись.

– Надіє, ти мені дуже подобаєшся, хочеш – повінчаємося. Тільки не в церкві…

Надія мовчала, відтак запитала:

– А де саме?

– У клубі, тільки у клубі. Буде комсомольське весілля, це так привабливо. Нащо нам ці молитви, коли збереться вся сільська молодь, і, як нам заспівають, привітають, піднімемо тости, що може бути краще?

– А що скажуть нам наші батьки? – запитувала насторожено Надія.

– Батьки своє віджили, тепер ми будуємо своє щасливе життя без Бога. Так

нам говорять тепер партія і влада. А там подивимося, можливо, ще й у церкву підемо тайкома, щоб зробити задоволення батькам.

Надія заспокоїлася і погодилася з тим, що пропонував їй Леонід. Невдовзі вони побралися, і Леонід перебрався до Надії. Життя проходило бурхливо. Вранці після сніданку Леонід виходив з хати, а приходив увечері, п'яний. Вечорами не вщухали сварки. Ще до війни Надія народила двох доньок і сина.

Почалася війна. Активісти, а з ними й Леонід, першими пішли на фронт. Скоро поприходили повідомлення, що загинули героїчною смертю в боях. Від Леоніда не було жодної звістки, і говорили, що він пропав безвісті. Надія залишилась вдовою з трьома дітьми. Фронт переходив через село два рази. Всього зазнала Надія під час війни, та й опісля нелегко доводилось їй. Потрібно було не тільки годувати, але й виховувати дітей. Особливо важко було, коли почався знову голод. Кожна кришечка хліба була дорога. Як могла, так дбала. Найперше за діточок. Сама голодувала, а їх підкріпляла, чим могла. Та, на жаль, дітям Надія не дала майже ніякого духовного виховання. Навчила їх тільки хреститися, як це її колись навчили, і молитися «Отче наш».

– А що я їх могла більше навчити, коли я сама нічого не знала? – говорила священикові на схилі життя, жаліючись на свою долю.

Незважаючи на всі труднощі, Надія виховала двох дочок і сина. Так вже склалося її життя, що вона жила зі старшою дочкою Наталкою і зятем Віктором. Праця від ранку до вечора у колгоспі і вдома на городі виснажувала Надію. Наталка працювала бухгалтером в колгоспі, тож не хотіла дуже працювати на городі. Віктор працював шофером, то і в нього часу ніколи не вистачало, щоб щось зробити вдома. А тут ще прибудова до хати, та літньої кухні, а крім цього, не давали спокою Наталчині діти. І тільки вечорами потішала себе:

– Ось тільки внуки підростуть та й трохи відбудуємо господарку, тоді можна буде відпочити.

Не було часу ні на молитву, ні на богослужіння у церкві, не знала навіть, що таке неділя, що таке свято. Праця, праця…. Тільки сон вночі був перепочинком.

Одного літнього вечора Надія, прийшовши з поля, відчула різкі болі у шлунку. Викликали швидку допомогу, а через декілька днів зробили операцію на підшлункову залозу. Лікарі застерігали її від важкої праці і приписали постільний режим на деякий час. Не подобалося це Наталії, бо не було тепер кому зробити порядки надворі і в хаті. А тут ще матір хвору потрібно обходити. Стала собі міркувати: «А що, як маму відвезти до сестри Олени? У неї ж трикімнатна квартира в місті. Вона ж така дочка, як і я, то нехай піклується мамою».

Про це все розказала своєму чоловікові, коли став дорікати, що немає порядку в хаті, на що він відповів:

– Вирішуй, як з матір'ю поступити, а до хати можна прийняти нашу тітку, вона мешкає самотньо, та й хату можна її продати, тоді знову все налагодиться.

Про це нічого вони не говорили матері. А вже на другий день після обіду він підігнав вантажівку і запропонував тещі збиратися:

– Поїдете, мамо, до дочки Олени. У неї тепла квартира, там буде Вам затишніше, а у нас – самі бачите…

Надія тут же стала збирати свої речі, клала їх на рядно. Щось закололо їй у серці, бо це було так несподівано, що сльози навернулися на очі. Трохи заспокоїлася, запитала:

– А де Наталка?

– Вона ще на роботі, але з Оленою все полагоджено. Не хвилюйтесь, ми будемо частенько Вас навідувати. А як не звикнете там, то ми Вас привеземо назад додому.

Надія заспокоїлась, вдягнувшись, вийшла на двір і сіла у кабіну вантажівки, а Віктор за нею ніс клунок. Закинувши його в кузов, завів ручкою мотор, поїхав до міста з тещею.

Олена жила на четвертому поверсі, і для Надії важко було підійматися сходами. Олена наздогнала їх знизу. Не розуміючи, що до чого, на повний голос заголосила, не привітавшись з мамою:

– Господи, а це що таке?!

– Наталка мене направляє до тебе. Хіба вона тобі про це нічого не говорила? – відповідала і заодно запитувала свою молодшу дочку. Тут Віктор також став оправдовуватися і пояснював причину їх приїзду.

Олена зрозуміла всю ситуацію, поселила маму в маленьку кімнату біля кухні. А Віктор подякував їй, попрощався з тещею, поїхав додому.

Надія довго не могла звикнути до нового помешкання. Ночами не могла спати, а тут ще болі у шлунку… Тож Олена через місяць викликала швидку допомогу, і Надію забрали знову до лікарні. Між сестрами виникла суперечка, хто буде оплачувати лікування матері. Цього разу домовилися платити навпіл.

Була неділя, до лікарні навідався священик, щоб відправити Святу Літургію для хворих. По палатах хворі, які не могли бути на Службі Божій, зголошувались до святої сповіді. Надія з великим зусиллям піднялася зі свого ліжка, вийшла на коридор, щоб бути на Службі Божій. Священик тут же підійшов і запропонував їй сповідь. Вона відповіла, жаліючись:

– Та я ніколи не сповідалася. У нас церкву зруйнували ще перед війною, і я цього нічого не знаю. Ціле життя – праця, а тепер ще й захворіла.

– Я Вам допоможу у святій сповіді. Щоб Ви знали, що свята Тайна сповіді – це є зустріч з Христом, де Він, виявляючи своє милосердя, через священика відпускає нам гріхи, а ми каємося перед Господом і обіцяємо поправити своє життя. Будьте спокійні. Ісус милосердний Вас не залишить. Якби Ви знали, як Він хоче Вам допомогти і як Він Вас любить, то Ви б давно вже висповідались.

Надія відчула доброту священика і відповіла тихим голосом:

– Сповідайте.

Перехрестившись, приступила до сповіді – вперше в житті. За цей час дівчата готували стіл до Святої Літургії і співали церковних пісень. Сповідь трохи затягнулася, бо Надія розказувала гіркі хвилини свого життя. Священик, як міг, допомагав їй, пригадуючи все, що недоброго могла вчинити у своєму житті. Обличчям її текли дрібні сльози. А коли священик давав розгрішення, відчула полегшення на душі. Після Служби Божої священик для хворих уділяв ще Тайну Оливопомазання, а потім Надія підійшла до нього і почала жалітися на свою долю та недбайливе ставлення до неї дочок.

– Але то ж Ви їх виховали, – говорив отець, додаючи:

– Мати скільки живе, стільки виховує своїх дітей. Так що моліться за своїх дочок і терпеливо сприймайте свою долю, тільки не проклинайте їх. Ваша вина в тому, що Ви їх з дитинства не навчили любити Бога і ближніх.

– Правду кажете. Їх виховували школа, вулиця, клуб, тільки не я. А мене хто виховував? Батько як у тридцятих роках пішов у світ, так і не повернувся додому, а мати з голоду померла, а від нас вже з дитинства вимагали, щоб ми працювали.

Бога комсомольці навіть згадувати забороняли, тож не дивуйтеся… – жалілася хвора бабуся, на що він відповів:

– Людина живе не тільки хлібом єдиним, але і словом Божим, і ось тепер пожинаєте свої плоди. Ваша віра, Ваші терпіння і любов до дітей направлять все, що було втрачено роками, тільки не втрачайте надії на Боже Милосердя.

Після лікарні Надія повернулася додому, до дочки Олени. Майже рік перебувала Надія з Оленою. Чоловік приходив завжди п'яний, щодня були сварки. Якось Надія попросила дочку:

– Відвези мене до Наталки, може, там трохи спокійніше буде.

– Про це я давно думала, тільки ніяк не рішалась Вам сказати, – відповіла Олена із задоволенням.

А на другий день відвезла маму до сестри. Та саме вийшла на поріг, коли Олена в'їхала на подвір'я.

– А це що таке, знову привезла мені клопіт? Ти знаєш, що мені ніколи сидіти біля неї.

– Та це ж мама захотіла, – відповіла Олена, – вона весь день мені морочить голову: вези додому та й тільки.

– То чому ти не хочеш піклуватися, тільки спихаєш на мої плечі?

Надворі почались перемовини, які перейшли у сварку.

– Вези її до Андрія, він побудував хату, тож нехай мати побуде трохи в нього, – запропонувала Наталія сестрі.

Мати це все слухала і з гіркотою погодилася їхати до сина.

Коли Олена привезла матір до брата Андрія, він дуже здивувався, навіть сказав:

– Як малими ми були, ніхто не відмовлявся від мами, а тепер немає для неї у нас місця. Нехай залишається мама у мене. І для неї знайдеться кусок хліба, та й до хліба щось дамо.

У Андрія хата була велика – на два поверхи. Всі кімнати обставлені сучасними меблями, відчувався достаток у сім'ї, але ці кімнати він не готував для старої баби, хоч би навіть і матері. Дружина Андрія повелась зі свекрухою якось холодно, як із чужою. Мовчки наготувала їй місце для нічлігу і запропонувала щось на кухні поїсти. У Надії не було радості. Майже нічого не ївши, лягла спати на старий диван, та сон довго її не брав. Думала про прожите, а тепер їй здавалося, що нікому не потрібна, навіть рідним дітям.

Наступного дня Андрій з дружиною рішили поселити Надію у кімнаті між хлівом і літньою кухнею. Там були груба, кухонна плита, стареньке ліжко і збитий з дерев'яних дощечок столик.

– Я думаю, мамо, що Ви дасте собі тут раду. Дрова у нас є, і будете готувати собі, що Вам подобається, продукти також є, а заразом будете доглядати нашу скотину. А ми до Вас час від часу будемо навідуватися. Якщо Вам чогось забракне, стукайте до нас. А зараз допоможемо ще Вам розтопити грубу, так що холодно не буде.

Надія знову мовчала. Вона не розуміла, що від неї вимагає невістка, погоджуючись, просила:

– Хоч іконочку до хати принесіть і, якщо маєте свічечку, також принесіть, щоб я могла помолитися вечором.

– Ікону Вам, мамо, подаруємо, але свічки не можна ставити. Не дай Боже, надійде на Вас сон, а свічечка горітиме, то й пожежа може здійнятись.

Мати погодилась, дякуючи невістці за добре слово, пішла до своєї хати. Хоч тут вона залишалася самотньою, та однак себе почувала вільною, ніхто її не турбував і не навідувався до неї.

Надходили Різдвяні свята. Надія постукала до дверей, вийшла невістка і запитала:

– Що Вам потрібно, мамо?

– Та хочу знати, як будемо святкувати Різдво, і що мені готувати на Святий Вечір.

– Нічого не готуйте, ми Вам принесемо все, що має бути на столі. Добре, що Ви нагадали нам за Святу Вечерю.

– Дякую! То нехай хоч діти зайдуть до мене і заколядують та привітають з Різдвом, – просила бабуся.

– Не хвилюйтесь, ми Вас не забуваємо, – відповіла невістка, взявши віник, щоб підмести сходи.

Бабуся постояла ще хвилинку і пішла до стайні, увійшла у свою кімнату з маленьким віконцем, біля якого сіла на стільчик і дивилася, як надворі пролітав білий, як пух, сніжок…

Через три дні настав Святий Вечір. Син прийшов до матері і став просити її до столу, але вона вирішила Святий Вечір зустріти і відсвяткувати тут, у стайні, і рішуче відмовилася йти до хати.

А як настав вечір, діти принесли кутю на Святу Вечерю, навіть підвели до її кімнатки світло і поставили біля неї електричний нагрівач. Бабуся зраділа, відчувши тепло, якого так бажала. Біля нагрівача зняла бурки і гріла ноги. Діти заколядували, після чого бабуся стала на коліна і щиро молилася перед іконою, а відтак сіла за маленький саморобний столик, накритий старою клейонкою і почала жувати пшеничні зерна куті. Нагадала собі про зорю на небі. Подивилася у віконечко, але зорі так і не було видно. Внуки дивилися на бабусю, як вона беззубим ротом жує кутю, встали з лавочки і запитали ще раз:

– Бабусю! Що Вам ще принести?

– Нічого більше не несіть, дякую вам за кутю і заодно подякуйте батькові, – відпо-

віла холодно.

Діти вийшли, але не зачинили добре дверей, тому довелось добре притиснути двері і зав'язати шнурок до кілочка, що стирчав у стіні. Бабуся ще раз глянула у вікно, а зорі так і не було, стала витирати сльози і слухала через діряві двері, що відкривалися на стайню, як в одному кутку румигала корова, а в другому порохкувала безрога. Хотіла молитися, але якась гіркота немовби затулила її уста і серце, стискаючи його. На думку прийшли ще передвоєнні роки, коли селом ходили розхристані комсомольці і заглядали під вікнами, хто справляє Святу Вечерю. Тих, хто вечеряв, чогось заносили в список, а до декого навіть заходили, забороняючи колядувати, чи йти до когось з вітаннями. У цій компанії вона в уяві бачила свого чоловіка Леоніда, коли вони разом ходили селом агітбригадою на Святий Вечір, не даючи людям гідно святкувати Господнє Різдво. Стала розмовляти з собою:

– Можливо, через ці гріхи мої діти не благословенні Богом і моя злиденна доля є такою гіркою, що навіть не хочеться жити на цьому світі. Та кому це все розкажеш, коли ми прийшли до заможних господарів, хоч у них нічого вже не було в хаті, а ми їх все ще звали куркулями, та порозсипали їхню кутю на столі на сам Святий Вечір, не дали їм по-людськи повечеряти? Вони дивились на нас, як на ідіотів, а ми виконували комсомольське доручення і кричали лайкою на них несамовито. Прийшов час, чоловіка не стало, і я в злиднях. Та чи Бог простить нам цей гріх? Ось подав Господь кутю, яку невістка через внуків передала, а їсти не можу, не те що зубів не має, чогось не йде мені до рота. Думки, думки… Чому ви і зараз наводите смуток і навіть страх? Кажуть, що Бог – добрий. Може, і так, тільки не для мене, грішної, бо навіть дітям я стала непотрібною. Господи Боже, що я говорю? Прости мене, грішну!

Надія клякнула на підлогу і почала щиро молитися, а по молитві тяжко заридала, нахилилася до нагрівача, витираючи сльози, сушила їх у цей Святий Вечір.

Лише влітку обездолену бабусю забрали чужі люди і з добрим серцем прихистили її у своїй домівці. Сина тоді не було вдома. Відпочивав на морі. А коли приїхав додому, дізнавшись, що сталось з матір'ю, забрав її до себе, просив пробачення, запевняв, що не покине її, безталанної, і навіть попросив сусідку, щоб матір'ю заопікувалася. Та за два тижні бабуся Надія померла.

Минали роки. Старша дочка Наталія продала свою хату, виїхала в Херсонську область. Але там спіткала її також нещасна доля. Зять прогнав з власного дому, а вона ходила по людях, шукаючи якогось пристановища. Та, на жаль, ніхто її не хотів прийняти, надати якийсь куточок, де б могла спокійно доживати свого віку. Про свою маму Наталія ніколи не згадувала і нікому про неї не розказувала, а чужі люди нічого не знали, лиш співчували її гіркій долі. Додому не хотіла повертатися, до свого брата у село Шпиринці, а може соромилася людей. ■

Ми часто говоримо про гірку долю людей, але деколи наша доля залежить від нас самих. Тож пам'ятаймо євангельські слова Ісуса Христа:

«Якою мірою міряєте, такою й вам відміряють»
(Мр. 4,24).

З розповідей
Станіслави Войцехівської, с. Барські
Чемериси

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС

■ Через часопис «Місіонар» складаю щиросердечну подяку Господу нашому і всім святим за їх доброту, вислухані молитви і отримані ласки.

Особлива подяка св. Юді-Тадею за те, що вислуховує мої молитви і доносить до Творця нашого кожне моє слово.

Завдяки молитвам до св. Юди-Тадея, бл. Миколая Чарнецького, св. Шарбеля мій син успішно вступив в університет і щасливо продовжує навчання.

Ще раз хочу подякувати Господу Богу, Пречистій Діві Марії за здоров'я моїх синів, моїх батьків і всієї родини.

Я прошу всіх, хто має ті чи інші проблеми, звертайтеся до згаданих святих зі щирими молитвами та із великою вірою, і ви будете вислухані.

Моліться і вірте: молитва допоможе.

Від щирого серця дякую вам за все!

Олійник Надія,
м. Кам'янка-Бузька, Львівська обл.

■ Складаю подяку Всемилостивому Господеві, Пресвятій Богородиці, св. ап. Юді Тадею, своєму Ангелу-хоронителю, святим та блаженним, душам у чистилищі, усім Небесним Силам за зіслані ласки, щедроти, допомогу у щоденному житті та праці.

Тарас Якимів,
м. Болехів, Івано-Франківська обл.

■ На сторінках Вашого журналу хочу висловити глибоку, щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, св. Юді Тадею, св. Шарбелю і всім святим за вислухані молитви в отриманні постійних документів у Італії.

Сухарина Галина,
с. Старе Село, Пустомитівський р-н, Львівська обл.

■ Шановна редакціє, через Ваш журнал хочу скласти велику подяку Господу Богу, Ісусу Христу, Пресвятій Богородиці, св. Юді Тадею, бл. Миколаю Чарнецькому, св. Антонію Падевському і всім святим за одержані ласки. За те, що Господь Бог і мої святі опікуни допомогли мені і моїй сім'ї пережити життєві труднощі, перебороти страх, тривоги, розпач. Я ще раз переконалась в тому, що є Божа справедливість, а всі святі лиш чекають звернення до них в складних обставинах і поспішають з допомогою.

Прошу і надалі Божого благословення і опіки для моєї сім'ї і всієї родини. Пресвята Богородице, керуй нашим життям і візьми всіх нас під твій святий покров.

З повагою,
Віра, Тернопільська обл.

■ Дорогий журнале «Місіонар», через вас хочу висловити подяку за всі отримані ласки для мене і моєї сім'ї.

Юля Кутинська,
м. Золочів, Львівська обл.

■ На сторінках часопису «Місіонар» хочу подякувати Господу Богу, Ісусу Христу, Пречистій Діві Марії, св. Йосифові, св. Антонію Падевському, св. Юді Тадею, св. Філомені, покровительці Живої Вервиці, св. Миколаю Чудотворцю, бл. Миколаю Чарнецькому та всім святим, до кого я молюся, за опіку над моєю сім'єю, за благословення і ласки, які сходять на мою сім'ю, на моїх рідних і родичів. За щасливе вирішення всіх потреб, за здоров'я і Боже благословення.

Боже, будь-ласка, прошу Тебе: пробач, пробач за всі прогрішення мої і моєї сім'ї, помилуй нас, Господи, і благослови.

Коли Ісус нас визволить, то ми станемо вільні. Маріє, скріпи мою душу, щоб біль не міг її зламати. Влий хоробрість в наші серця і стережи нас. Чувай над нами постійно.

Боже, дякую Тобі за все!!!

Леся,
м. Дрогобич

■ Слава Ісусу Христу!

Через журнал «Місіонар» хочу подякувати Всемогутньому Богу, Матері Божій, Ісусу Христу, св. Юді-Тадею, св. Марті та св. Хосемарії Ескріві, що вислухали мої молитви та допомогли влаштуватися на роботу. Протягом двох місяців я відмовляла дев'ятницю до св. Тадея, і він почув мої молитви, вислухав моє прохання, що стосувалося мого працевлаштування. У мене не вистачає слів, щоб подякувати св. Юді-Тадею. Особливу подяку хочу висловити св. Марті, дев'ятниця до св. Марти має велику силу. В останній вівторок дев'ятниці я офіційно влаштувалася на роботу. Я відчула могутню опіку та допомогу св. Юди-Тадея, св. Марти та св. Хосемарії Ескріви у своєму житті. Потрібно тільки щиро молитися та вірити Всемилостивому Богу, Матері Божій та всім святим.

Христина

■ Шановна редакціє!

Хочу через часопис «Місіонар» скласти щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, св. Юді-Тадею, св. Антонію, св. Марті, Самбірській чудотворній іконі Пресвятої Богородиці, Пресвятій Богородиці з Зарваницької чудотворної ікони та всім святим, до кого я молилася, за отримані ласки.

З повагою,
Софія
м. Самбір, Львівська обл.

■ Слава Ісусу Христу!

Я, християнка, зі щирою вірою просила в Господа Бога, Матері Божої, св. Юди-Тадея, блаженного папи Івана Павла II порятунку для зцілення душі і тіла. Бог – Любов, Добро, тому я довірилась Йому.

У 2013 році на другий день Різдвяних свят в мене стався приступ – камінці в жовчному міхурі. Негайна операція. Бог покерував так, що я не поїхала на операцію. У листопаді я пішла на УЗД – камінців не виявлено!

Моліться і вірте в Бога – Він вислухає і допоможе!

Романна, м. Бучач, Тернопільська обл.

■ Слава Ісусу Христу!

Хочу скласти щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, св. Тадею, св. Шарбелю, Отцю Піо, св. Партенію, св. Марті, св. Йосифу за вислухані молитви про поміч в тяжких обставинах життя в моїй сім'ї.

Ольга-Олена,
м. Жовква, Львівська обл.

■ Слава Ісусу Христу!

Дякую святим Юді-Тадею, Шарбелю, Миколаю Чарнецькому, Пантелеймону за те, що мої молитви були почуті, і дочка успішно склала іспити в університеті, а в мене скріпилось здоров'я. Не втрачайте надії, вірте в силу молитви!

Галина,
м. Львів

■ Слава Ісусу Христу!

Складаю щиру подяку Пресвятій Трійці, Матінці Божій, блаж. Миколаю Чарнецькому, св. Юді-Тадею, св. Антонію Падевському, Ангелу Хоронителю за вислухані молитви і постійну опіку над моєю родиною. Закликаю всіх до молитви та прослави Бога.

Гніздовська Зоряна,
м. Львів

КРОСВОРД «НОВОРІЧНИЙ»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

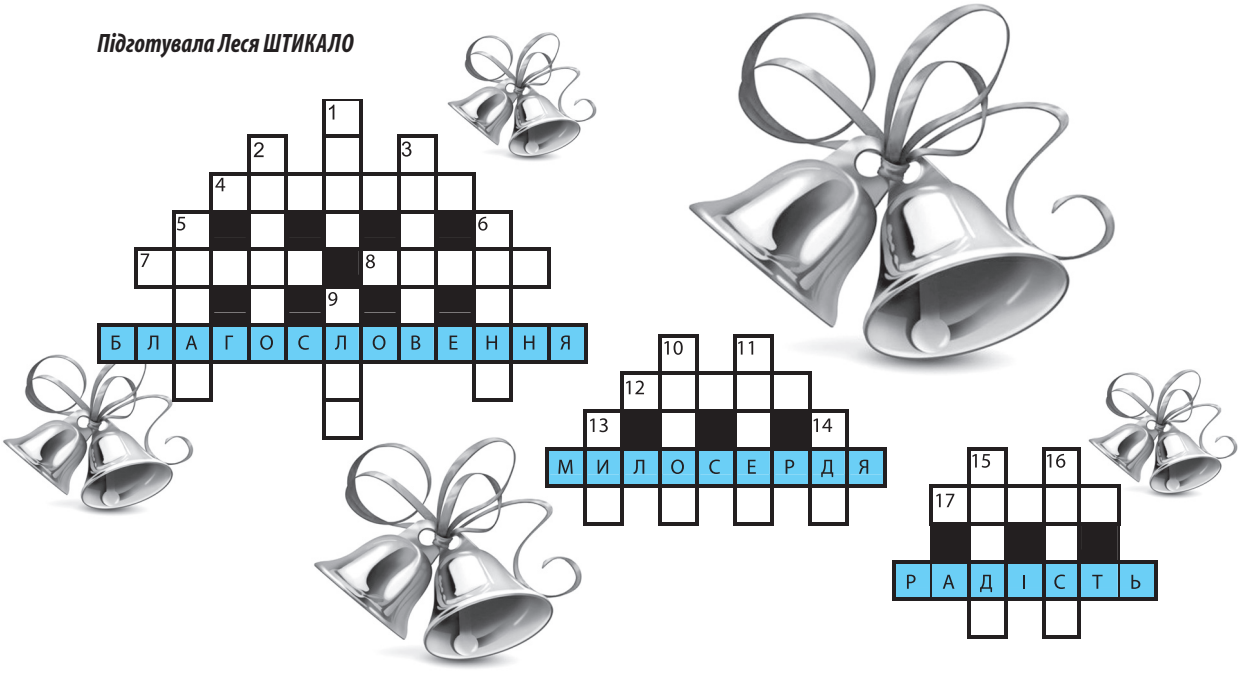

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 4. Різдвяна ніч надворі, глечик куті на столі. А … колядує, з Різдвом Христовим вітає. 7. Пастушки в стаєнці тоді не були, вони своє … стерегли. 8. Заварне тістечко з кремом усередині. 12. Дністер хвилею шумить, … море гомонить, на Поліссі гомін йде, Кубань плеще і гуде. В Києві озвались дзвони. Ожили луги, загони. Всюди, всюди, всюди радість, сміх. 17. Просимо, щоб Новий рік приніс … на довгий вік, щоб багатством процвітала Україна наша славна.

ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Ой там, за Вифлеємом у полі, убога стаєнка стоїть, там … Марія Пречиста над Божим Дитятком клячить. 2. Нехай … у вашу хату принесе радості багато, розбудить приспані надії, зерном і щастям вас засіє, зігріє сонцем та любов'ю і подарує вам здоров'я! ХРИСТОС СЯ РОЖДАЄ! 3. Місто у Польщі, яке входить у число міст різдвяних подорожей. 5. Аж ось ангел Господній їм з'явився і слава Господня їх осіяла, й великий … огорнув їх. 6. Суть, основа чогось. 9. Низький дитячий або жіночий голос. 10. Сійся, родися, жито, пшениця, …, чечевиця і всяка пашниця. 11. Пастирям у полі … ся являє, там їх до вертепу мило запрошає, щоб Дитятку честь віддали і весело заспівали: Слава во вишніх Богу! 13. Христу-Дитятку поклонімся, до Нього в яслах пригорнімся і просім смиренно нині всі Його о … в родині. 14. Урочистий вірш, присвячений якійсь видатній події, відомій особі. 15. І ти, Вифлеєме, земле Юди, нічим не менша між містами Юди, бо з тебе вийде …, що буде пасти мій народ, Ізраїля. 16. Така … лише на Україні.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, ОПУБЛІКОВАНИЙ У ЧИСЛІ ЗА ГРУДЕНЬ 2013 РОКУ:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 6. Ласка. 7. Сцена. 8. Марія. 11. Велич. 12. Автор. 13. Ева. 14. Лик. 16. Етика. 18. Краса. 19. Собор. 22. Візит. 23. Серце.
ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Наука. 2. Дар. 3. Отець. 4. Надія. 5. Ангел. 9. Свято. 10. Дочка. 15. Успіх. 17. Сонце. 20. Филип. 21. Кесар. 24. Бог.

Молитва до Дитятка Ісуса

О Дитятко Ісусе! Дякую Тобі за цю святу ніч, в котрій перший раз засвітила зоря, освітлюючи темні, понурі стежки людського життя, бо все, що знаємо про Бога, про себе, про наше життя, відслонило нам світло Вифлеємської ночі.

О Дитятко Ісусе! Споглянь на радість святої Вифлеємської ночі – за все дякуємо Тобі. Господи, до Тебе кличе про мир й свободу наша зболіла душа. Віримо в пророцтво Ісаї, що у Твоїм Царстві вовк і вівця, лев і сарна житимуть разом в згоді, що перекують мечі на орала, а списи на серпи. Віримо, що такий мир настане на землі, коли людство буде вірне Твоїм заповідям.

Споглянь, о Дитятко Ісусе, що діється навкруги нас дві тисячі літ після Твого народження й змилосердися над нами. О, як багато людей ще не чуло про Тебе! А серед тих, які називають себе християнами, є стільки жорстоких, лінивих, неморальних, збочених людей. Бачимо страшні наслідки зневаги Твоїх правд і болімо над собою.

О маленький Ісусе! Ти сказав, що по тім пізнаватимуть нас люди, що ми є Твоїми учнями, якщо будемо мати любов один до одного. А між людьми немає згоди, єдності і миру. До сьогодні пекельною ненавистю палають до себе народи. Ще і сьогодні гримлять постріли гармат, тріщать бомби, несучи смерть і знищення по світі, нуртує серед нас ненависть, шаліє, грозить братовбивча ідеологічна, релігійна боротьба. А скільки серед нас жорстокості, ненависті, помсти, гніву й неспокою.

О маленький Ісусе! Ти сказав: „Мир даю вам, мир мій даю вам, не як світ дає, Я даю вам". Ті слова Ти сказав, але між нами немає миру. Чи живе хтось сьогодні щасливим, спокійним життям? Ми є в безперестанній боротьбі між собою, зі своїми злими нахилами, пристрастями. І не вміємо їх побороти, і не зазнаємо спокою, поки самі в собі його не знайдемо.

У Вифлеємську ніч співали два хори: ангели на небі і люди доброї волі на землі. З чистих сердець, із чистих душ линула пісня: „Слава на висотах Богу, і на землі мир, людям Його вподобання". А серед нас так мало чистих сердець, так мало доброї волі і тому немає слави Божої, не віддаємо славу Богу і не маємо миру на землі. Називаємось християнами, але наше життя є поганське і тому корчимось в конвульсіях смерті, тому зустрічаємось з невдачами, тому наші починання ідуть намарно.

О маленький Ісусе! Вчини, щоб ми чимраз більше належали до Тебе. Просимо Тебе! Розжени світлом Твого приходу темряву ночі, що нас оточує. Нехай кожна людина пізнає мир, світло і радість Твого Різдва. О маленький Ісусе, люби нас! О маленький Ісусе, спомагай нас! О благословенне Вифлеємське Дитятко, ніколи не залишай нас. Амінь.

Публікації Місії «Постуляційний Центр беатифікації святих УГКЦ»

«Випробувані немов золото в горнилі»
Це книга яка об'єднала в собі долі семи Новомучеників проголошених блаженним Іваном Павлом II у 2001 р у Львові. Кожен хто візьме в руки цю книгу матиме змогу познайомитися з життям блаженної с. Йосафати, єпископа Миколая Чарнецького, архимандрита Климентія, свщмуч. Віталія Байрака та інших. Приклад її життя змінив долі багатьох людей. Отож заохочуємо познайомитися з життям і свідченням віри блаженних – успішних учнів у школі Христа. Запрошуємо до читання!

«Великого бажайте!»
Одушевлятися великим, високим і мати перед очима гідну мету – само собою підносить людину. Людина росте із своїми задумами і своїми планами. Високі пориви її підносять, а низькі і грішні похоті руйнують. Правда, не кожний вродився генієм і не кожному Бог дав довершувати спасенні діла і повертати умовинами часу, немов коловоротом, але кожному дано бажати «великого», молити Бога про те...»

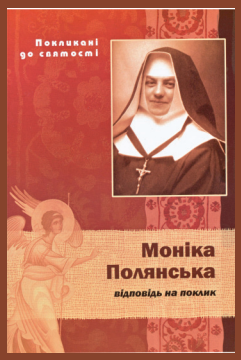

«Моніка Полянська. Відповідь на поклик»
Публікація розповідає про одну із кандидатів на проголошення блаженними мученицями. «Від тоді, як Марія переступила поріг монастиря, минуло шість років. Перебування тут давалося їй і легко, і важко водночас. Легко було через духовне перебування з Богом, а важко – через непросту вдачу».

«365 днів з Великим Митрополитом»
Публікація коротких, але промовистих уривків з пастирських листів митр. Андрея, укладена у формі розважань на кожний день року, познайомить мирян і духовенство з духовністю митр. Андрея.

Місія «Постуляційний Центр Беатифікації святих УГКЦ
Площа Митна, 3а м. Львів
або за тел.: 0322354689
e-mail: missiopc@gmail.com
web: missiopc.blogspot.com